

GROOVE

Nummer 7 • 2007 Sveriges största musiktidning

50 Cent

Ministry

Murcof

McQueen

The Detroit Cobras

New Young Pony Club
Nightwish The Unisex
Spoon Industri Royal
Irene Truckfighters
Boat Club Oh! Custer

José González - In Our Nature

Det är fyra år sedan första skivan Veneer kom. Under den här tiden har det hänt ganska mycket: Över 700.000 sålda album, Europa-, USA-, Asien och Sydamerikaturneéer. Prisregn och låten Heartbeats i reklamfilmen för Sony Bravia. Nu kommer skivan In Our Nature

Släpps 26 September! cd 165:-

P.S. Vi har även stuprörsjeans

USA
UT UR
INDO
KINA

Kärlek, vänskap, musik och uppror
En berättelse om Sverige 1966–1976

Imperia

Medverkande
av Mikael
Bergström
(och gjorda
insatserna)
David
Jesper Duvall

Upp Till KAMP

SVEHRIK GUDNASON FANNY RIEBERG SIMON J. BERGER
RUTH VEGA FERNANDEZ DAVID DENCIK AMANDA COMB

SANDRE METRONOME
www.sandremetronome.se/video

FILMIVÄST

GOÄ
FILM

SVC

NU PÅ DVD

Köp den hos

ginza.se

- 7 Irene**
- 7 Fyra frågor till Nightwish**
- 7 Skruva upp volymen!**
- 8 McQueen**
- 8 När musiken dog i Sverige**
- 11 New Young Pony Club**
- 12 Blågult guld**
 - Boat Club**
 - Industri Royal**
 - Oh! Custer**
 - Truckfighters**
 - The Unisex**
- 15 Murcof**
- 15 Spoon**
- 16 50 Cent**
- 19 The Detroit Cobras**
- 20 Ministry**
- 22 Recensioner**
 - Skivor**
 - Böcker**
 - DVD**
- 31 Groove CD 7 • 2007**

10

Det bästa just nu enligt
Sara Thorstensson, st@groove.se

- 1 **Kanye West** (artist)
Nedräkningen har börjat för albumsläpp nummer tre, *Graduation*. Jag längtar.
- 2 **Medina 7 dar** (skiva)
Arabiskinfluerad hiphop på svenska. Hur skönt som helst.
- 3 **Common** (artist)
Common har äntligen, för första gången i sin 14-åriga karriär, hamnat på The Billboard 200 med sin nya platta *Finding Forever*. Verkligen på tiden, väldigt välförtjänt.
- 4 **Natalie Gardiner California** (skiva)
Ny soulig, jazzig skiva från tjejen med den skönaste rösten. Perfekt höstskiva.
- 5 **Robyn With Every Heartbeat** (låt)
En av Robyns absolut bästa låtar någonsin. Jag vill både sjunga, dansa, skratta och gråta när jag hör den. Samtidigt.
- 6 **UGK Underground Kingz** (skiva)
Pimp C och Bun B är tillbaka, bättre än någonsin.
- 7 **Theresa Andersson** (artist)
Singer/songwriter från Gotland som bor i New Orleans. Sjunger och spelar gitarr och fiol, super-cool tjej med ett helt eget sound.
- 8 **DJ Alibi One Day** (skiva)
Chillout/lounge hiphop, riktigt schysst.
- 9 **Talib Kweli Eardrum** (skiva)
Ett nytt och skönt, lättlyssnat album från en av mina favoritrapperare.
- 10 **Way Out West** (festival)
Det tål att upprepas. Festivalen var riktigt, riktigt bra.

Galor hit och galor dit

Har några härliga svenska favoritartister just nu vars musik snurrat extremt mycket i diverse spelare som jag bara måste berätta om. Först de fyra pågarna i Van Almsick som i Malmö hittat riktigt skönproggig stämning som de kokat ner till en helguten egenutgiven platta. Man ryser och får en klump i halsen när man utsätts för isande *Leva fria* och *Hon som försvann* (som även finns med på denna Groove-CD) och andra låtar med smådeppiga titlar som *Gå förlorad* och *Vacker som få*. Sânt här allvar är sällsynt i dagens popmusik, bandleadaren Henrik Nilsson är tydligen en låtskrivartalang långt utöver det vanliga.

Häromdagen kom en mystisk kille upp på kontoret och lämnade en demo-CD med Black Moses, ett band vi hade på Grooves framsida i slutet av 90-talet. Denna gång låter de organiskt funkiga med fantastiska Prince-inslag som bara får mig att längta tills jag får se dem

spela live. Rapparen Infinity är kvar sedan den gamla tiden, men nu uppbackad av ett coolt band som många skulle döda för. Härligt att ha Black Moses tillbaka!

Så klart måste jag också nämna Sveriges nästa stjärnskott: Sophia Somajo! Läs om henne i nästa nummer av Groove.

Och ett utländskt band: har svårt att sluta lyssna på Babyshambles nya platta. Pete och grabbarna kör på i skön pubrockig stil, ibland låter det Kinks, ibland Cure-jazzigt (*There She Goes*) och ibland schizofrent och kaotiskt, som i favoriten *Side of the Road*. Kanske kan skriverierna handla lite mer om Petes musik nu?

Gary Landström, gary@groove.se

Omslag
Johannes Giotas

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Roger Bengtsson
Mathilda Dahlgren
Nina Einarsson
Fredrik Eriksson
Johannes Giotas
Torbjörn Hallgren
Camilla Hansson
Erik Hjortek
Andreas Häggström
Sara Jansson
Nils Karlén
Robert Lagerström
Klara Lee Lundberg
Johan Lothsson
Anna Plaza
Sanna Posti Sjöman
Emma Rastbäck
Thomas Rödin
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Sara Thorstensson
Christian Thunarf

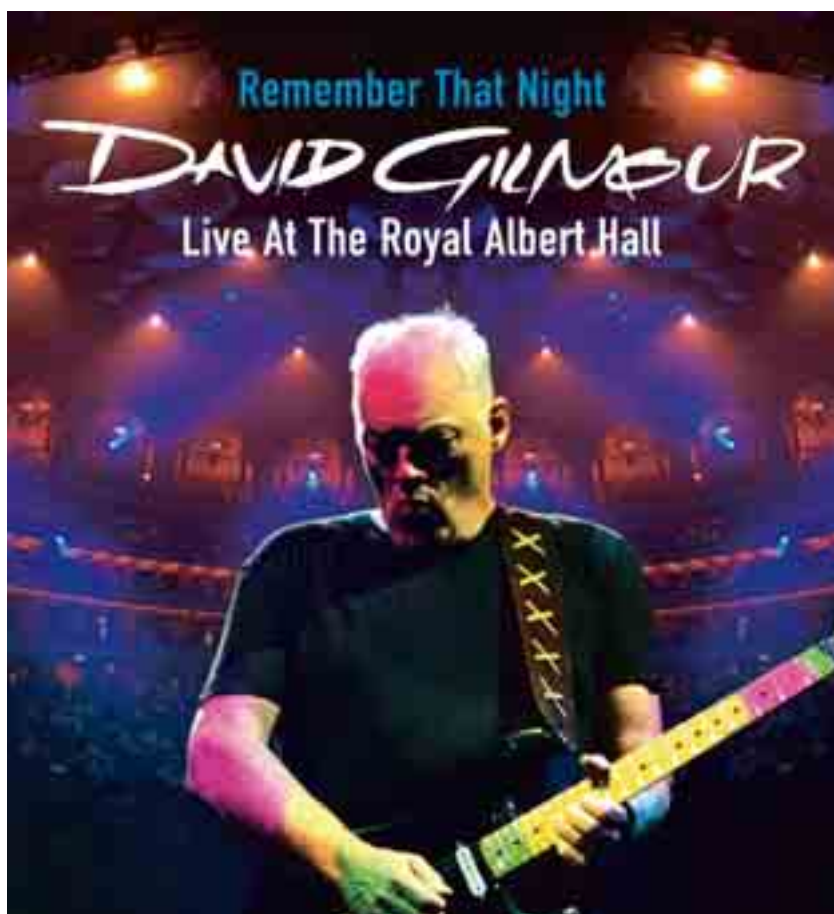
För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck Kungsbacka Graphic
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

David Gilmour "Remember That Night" Dubbel-DVD 308:- Släpps 19/9

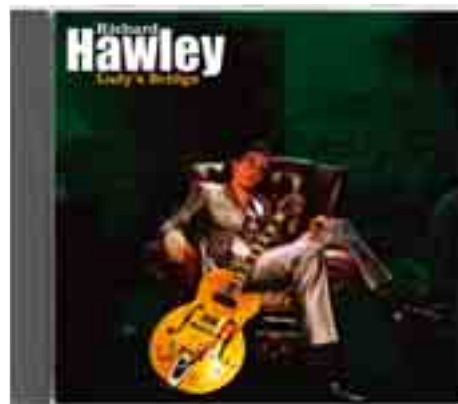
KT Tunstall
"Drastic Fantastic" CD 185:-
Det handlar om sånger som biter sig fast.

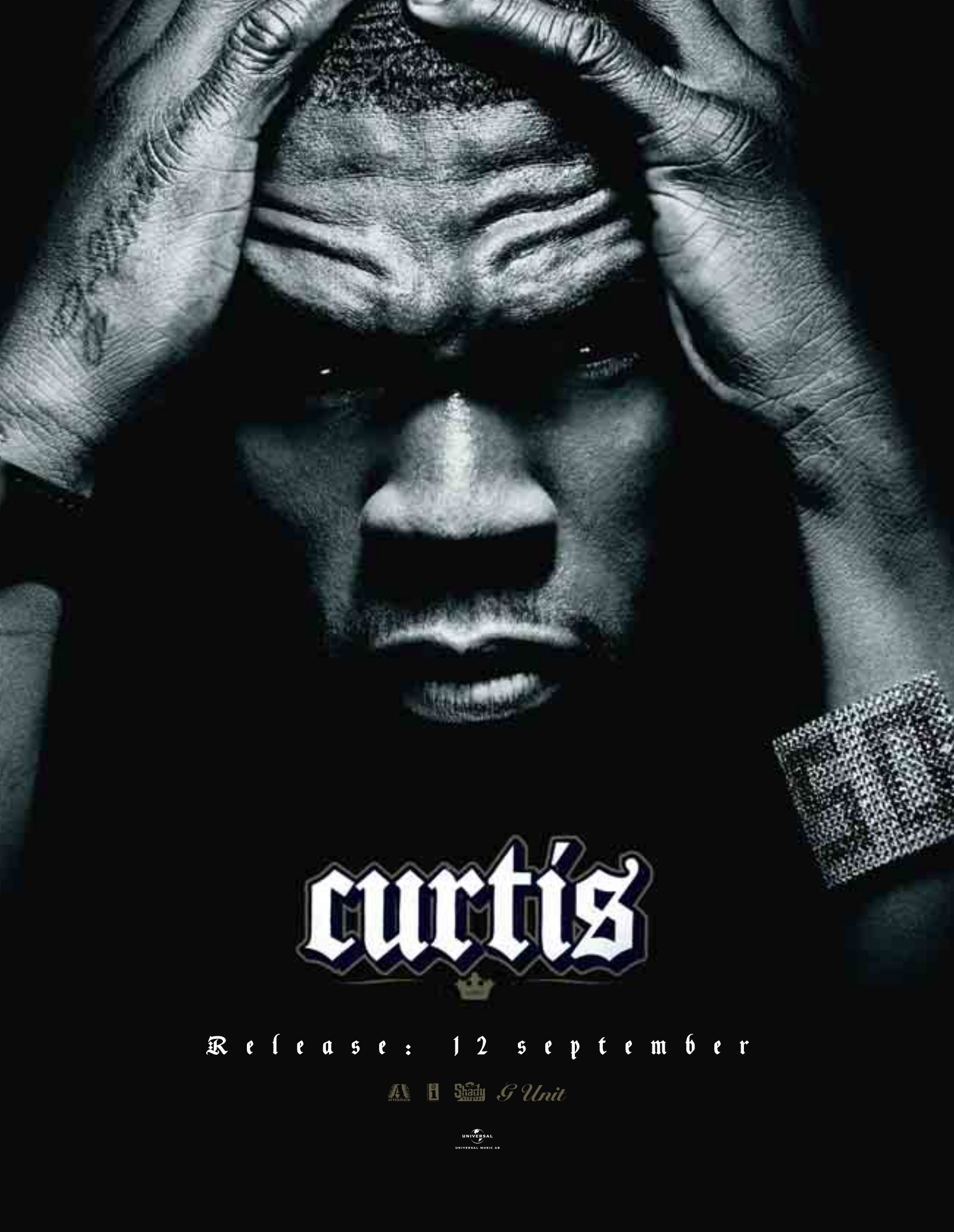
Babyshambles
"Shooter's Nation" CD 149:- Släpps 1/10
Det här kan vara det bästa Pete gjort!

Richard Hawley
"Lady's Bridge" CD 185:-
60-talselegant popromantik!

PS. Vi har även stuprörsjeans

curtis

R e l e a s e : 1 2 s e p t e m b e r

G Unit

IRENE

Ett album i varje genre

Målet för Irene är tre skivor på lika många år. Skiva nummer två, *Long Gone Since Last Summer*, kommer ut nästan på året efter debuten *Apple Bay*. Bort med den trasiga tramsigheten och virveltrummor som låter som dåliga pukor. In med hårdrocksdisciplin, Elvis-band och låtar som ska hålla i evigheter. En Klara-alkis har nyktrat till.

Första gångerna jag så Irene, eller Irenen, var det ett kaos av falsk croonersång, blås, handklapp och allmänt 60-tals-slammer. Med tiden har den där lyckliga förvirringen växt till sig, ratat ut sig, och plötsligt framträder alla dessa till synes enkla kärlekshyllningar i ett nyktrare ljus.

– Vi är nytt band, jag hävdar det envist. Vi provar hela tiden nya inriktningar. Det var någon recensent som menade att ”Jaha, hatt, blås och sommarhyllningar fungerar ett varv men hittar de inte på något nytt nästa gång får de nog ingen mer chans”. Då vill ju jag fan visa att innan jag dör har jag gjort ett album i varje genre.

Tobias Isaksson ser lika solbränd och bildligt nyvaxad som myten om Irene säger att en medlem skall vara. Surfaren, till synes sorglös men nyss uppstigen efter en gråtmild natt med Scott Walker. *Long Gone Since Last Summer* är ändå något annat. Det är länge sedan förra sommaren. Det må finnas stänk av sol-sken och blås men med Fleetwood Mac istället för Brian Wilson i lurarna.

– Det kanske är en väldigt gubbig referens, inte alls i tiden och så. Men jag hör dom överallt. Jag skrev till och med ett fan-mail till dom där småtjerna i Those Dancing Days att jag tyckte att ”Hiten” först lät som något som Stevie Nicks spelat in och som jag missat. Det var ju helt ärligt menat! Snällt alltså.

– Fick du något svar?

– Nej.

Efter att ha turnerat en hel del förra året var det också sluttramsat. Istället insåg de att de måste bli seriösa, tajta, repa ordentligt och att varje medlem i den numera tio personer stora gruppen har sina kvaliteter. Tobias burdusa sida

har visat sig mer en än gång. Vilket kanske är ett måste när allt ska sonderanalyseras i evighet.

– Vi är nog det mest resonerande och självanalyserande bandet. Alla håller på att vänder och vrider på allting. Men när vi spelar in är det viktigt att kunna säga att ”det där låter, skit det får du göra om!”.

– Du kan vara lite hård, säger Mindy Lara som äntligen fått luft i Tobias svada. Men det är bra och du ordnar alltid upp det någon timme senare, eller dag. Du är ju ändå bandpappa.

Skiva nummer tre kan alltså väntas om ett år och enligt Tobias är hälften redan klar.

– Drömmen är ju att som myten om Bruce Springsteen hela tiden ha en skiva färdigskriven. Så att när det känns rätt bara ringa upp E-Street Band och spela in nästa fullpoängare. Oj, nu har jag precis jämfört mig med Springsteen!

Fredrik Eriksson

frågor till

TUOMAS HOLOPAINEN

...som spelar keyboards i finska Nightwish

Vilka ingredienser måste en Nightwish-låt innehålla?

– Det är det som är så skönt med Nightwish, man kan i princip göra vad som helst. Ena låten är värsta metal-låten medan nästa är en blödig ballad. Och låten efter använder vi en orkester. Det viktigaste är en bra story.

Kunde du drömma om det här när du startade Nightwish? Att det skulle bli så stort?

– Aldrig någonsin! Vi hade våra jobb vid sidan. Jag skulle bli biolog. Nightwish var bara en hobby. Träffas lite då och då göra lite låtar och ha kul. Vi har fortfarande den där naiva känslan som ett hobbyband kan ha.

Vilken film skulle du vilja ha skrivit musiken till?

– Det finns massor av filmer. Men om jag ska nämna några: *Sagan om ringen*-trilogin, *Sjätte sinnet*, *Gladiator* och allt av Tim Burton. Kanske om 10-15 år så har jag själv gjort ett soundtrack till en film.

Läser du inläggen på er hemsida?

– Ibland. När vi just släppt en skiva. Men för mitt mentala välbefinnande så borde jag inte kolla. Folk kan vara så jävla elaka. Ibland gör det ont.

Men givetvis så finns det en massa kärlek där också.

Per Lundberg GB

SKRUVA UPP VOLYMEN OCH GÖR DIN GRANNE OGLAD!

Sitter på ett fik i Malmö och skriver. Har för tillfället ingen uppkoppling hemma och kan varken facebooka, blogga eller ladda ner musik – känner mig aningen begränsad samtidigt som det är ganska skönt att vara ouppkopplad. Som tur är finns det många bra fik med uppkoppling i denna stad.

Planerar just nu inför helgens festlighet. Jag fyller 26 år på lördag och ska bjuda in till västindisk fest i min andrahandslägenhet. Tänker bjuda på iskalla västindiska drinkar och spela svensk och jamaikansk reggae – som upplagt för en trevlig festkväll. Och om det är fint väder så att vi kan sitta på balkongen vore det perfekt.

När det väl är fest vill jag spela musik riktigt högt – mycket bas och hög volym ska det vara. Men så finns ju det klassiska problemet med grannarna. Sist jag och min

roomie hade fest (vår första och enda) hade alla på festen supertrevligt och dansade sig varma till Hot chip, Peps och TTA. På måndagen pratade gästerna fortfarande om hur trevligt de haft det samtidigt som jag och min roomie kom hem till ett fint litet kuvert från hyresvärdin där det stod att vi blivit vräkta.

Ett par grannar hade klagat på att vi varit för högljuda och vips så var vi tvungna att flytta. Rättigheter när man bor i andrahand – skulle inte tro det. Skyldigheter javisst, jag bugar och ber. Hann inte bo i centrum länge förrän sagan var slut.

Men det kanske är lika bra det – Röda kran på lilla torg ska ändå stänga (till förmån för ännu ett Espresso House) och dessutom är det dyrt att bo i stan. Och hur kul är det att bo i ett hus där grannarna inte

kan ha överseende ens en kväll. Eller där grannarna knackar i väggen när man spelar musik en måndag vid tolv.

För en person som jag som behöver musik i min vardag och är van vid att sätta på musik så fort jag kommer hem och låta playlisten rulla tills jag somnar var det helt enkelt fel ställe att bo på.

Med en månad kvar i lägenheten sitter jag nu och funderar på hur jag ska göra i helgen. Ska jag skriva en lapp till grannarna om festen – vilket jag gjorde förra gången som inte hjälpte – eller bara strunta i det? Egentligen spelar det ju faktiskt ingen roll. Jag ska ju redan flytta. Kan inte blunda för hur stor skillnad det är från mitt senaste boende där vi hyrde in en DJ till var fest som spelade natten lång – och där grannarna kom på festerna.

Så nu letar jag febrilt efter ett eget krypin på bostadsmarkanden. Ett krypin där grannarna gärna får ha nedsatt hörsel så att de inte störs av min bas och mina musikaliska utsvävningar.

Måste sluta nu. Mitt thé är slut. Förresten – om du barna ska köpa en skiva denna månad: Satsa på Oskar Franzéns sköna *Den här går ut till alla*. Kram

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

MCQUEEN

Lever livet fullt ut

McQueen är fyra väldigt målmedvetna kvinnor som spelar rock av den hårdare skolan. Vi träffade dem i Hultsfred innan deras första Sverige-spelning.

– Steve McQueen så klart. Han är coolest och vi kollade på *The Great Escape* en dag, och tyckte att han hade rätt attityd, han levde livet fullt ut. Så då tog vi det namnet, säger Leah.

McQueen sitter vid ett bord och väntar, de är trötta efter en lång bussresa och dricker stora flaskor vatten. De är vänliga och pratglada och det märks ganska fort vem som bestämmer i bandet. Sångerskan Leah pratar mest och helst, och de andra tittar på henne när jag ställer en fråga, ibland säger Cat de Casanove, gitarristen, något, men de andra två är tysta.

Hur bildades ni?

– Det bara hände. Vi spelade alla i andra band och var trötta på London-scenen och Brighton-scenen, men vi kände till varandra. Och Cat och jag började skriva låtar ihop, säger Leah.

NÄR MUSIKEN DOG I SVERIGE

Det verkar som att vi i Sverige laddar ner mer musik än något annat land. Vilket också lett till att Sveriges skivförsäljning sjunkit lägre än i något annat land. Detta har indirekt lett till att färre och färre band kommer och spelar i Sverige.

När jag tittar på turnéer för band jag gillar så upptäcker jag oftare och oftare att de vänder vid Danmark och beger sig söderut igen, de bryr sig inte om Sverige längre. Och när sen band till slut tar sig hit så går oftast inte publiken i alla fall. Det kanske regnade ute, eller ännu bättre solen sken, och då vill man ju inte stå i en mörk klubblokal och hänga. Den enda gången när svenskar numera lägger ner någon energi på musik är, om man hårdar det ganska rejält, Melodifestivalen. Hur blev det så här?

Jag kommer ihåg en tid när alla band ville spela här, man kunde i Stockholm, Göteborg och Malmö se i stort sett vilket band som helst. Nu får man vara glad att

McQueen är från Brighton i södra England och har spelat i hop i fyra år. De har hittills släppt en platta, *Break the Silence* som mixades i LA av Joe Barrassi (Queens Of The Stone Age, Tool, Kyuss, Anthrax, med flera).

– Han hörde en av våra låtar. Den fanns på en gratisdisk i en tidning, och han ringde vår manager och sa att han ville jobba med oss.

– Vi spelade in allt material i England medan vi turnerade och skickade det sen till honom, så mixade han alltihop, lägger Cat till.

Leah berättar att skivan spelades in under en väldigt lång tid på helger och när det fanns tid medan de konstant turnerade för att överleva ekonomiskt. Cat säger att de aldrig spelat in något som

det inte testat ute på vägarna först. Och turnera det är något som McQueen kan. De har varit förband till allt från Juliette And The Licks och Foo Fighters till Kaiser Chiefs och W.A.S.P.

– Man märker direkt på en publik vad som funkar i en sång och vad som måste ändras, så när man väl går in i studion så är allt sådant klart.

Det är så mycket Leah vill säga att svaren bara blir längre och längre och ett par gånger efter en fråga återvänder hon till ett resonemang som hade tidigare och vill utveckla det mer. Det är hennes band och hon vill sälja det så bra hon bara kan. Det händer också att hon avbryter de andra för att förklara vad de försöker säga.

Ni är aktiva på Myspace också?

känna med henne/honom när de sjunger, att identifiera sig med dem.

Vissa av de gamla banden har fortfarande detta, men bland de nya så saknas det helt, och detta skäller jag helt och hållet på nerladdningen, och också då direkt till varför svenskar inte går på konserter längre. Sitter man bara hemma och laddar ner och lyssnar medan man spelar spel eller skriver på folks väggar på Facebook så får man aldrig känslan av samhörighet med en artist eller att artisten sjunger för dig. Och går ingen på konserten så kommer ju inte bandet tillbaka, och då står vi där igen med Melodifestivalen som den enda spelning som folk bryr sig om.

Allt det här klagandet kommer sig givetvis av den hemiska musiksummaren vi hade i år. Hultsfred hade problem att boka bra artister och floppade på grund av detta. Moneybrother, Säkert! och Salem Al Fakir kunde inte sälja tillräckligt med biljetter för

– Allt det här hade varit omöjligt utan Myspace, vi får meddelanden från Brasilien, som vi aldrig varit i, eller Japan. Och vi skulle inte veta detta utan Myspace, och dom skulle aldrig kunna höra oss. Vi får meddelanden direkt efter varje konsert, det är helt otroligt.

– Myspace har gett makten tillbaka till banden och fansen, säger Cat, och nu gäller det att vi vårdar den makten.

När intervjun är över och jag och deras manager står och tittar medan de vant poserar för Grooves fotograf vänder sig managern mot mig och och skrattar: – Fucking posers!

Sen skakar han min hand och går iväg med bandet till deras soundcheck. Dagen efter spelar de i Österrike.

Mathias Skeppstedt

att spela i vissa städer på deras turné och Accelerator som hade grymt program drog inte tillräckligt med folk för att gå med vinst.

Den enda som egentligen lyckades i somras var Way Out West, och även fast programmet var riktigt bra så tror jag inte att det var det som var avgörande. Jag tror att genidraget var att ha en tältfri festival i Göteborg.

Tyvärr tror att jag att exakt samma festival hade floppat i Stockholm. Stockholmare är alldeles för bortskämda och bekväma numera för att få något sådant att gå ihop.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

Johannes Giotas

*Digit the Monkey
proudly presents*

KYTE

Debut album
out

September 29

Release party
taking place at

Magnus & Wignus
Magnusgatan 8
Göteborg

9:00 PM

Ticket 150,-
Welcome drink
and CD included
in price

Welcome!

www.kyte.se
magnuswignus.se

LUGER PRESENTERAR

SHOUT OUT LOUDS 15 SEP DEBASER MEDIS (MATINÉ & KVÄLLSPELNING)
TAKEN BY TREES 16 SEP SÖDRA TEATERN • JENS LEKMAN
28 SEP KÄGELBANAN (MATINÉ & KVÄLLSPELNING) • **FEIST** (CAN) **2 OKT CIRKUS**
JONATHAN RICHMAN (US) **6 OKT DEBASER MEDIS • MONEYBROTHER**
7 OKT CIRKUS • AGAINST ME! (US) **10 OKT DEBASER SLUSSEN**
MANU CHAO (FR/ES) **14 OKT HOVET • ANIMAL COLLECTIVE** (US) **15 OKT**
DEBASER MEDIS • BONDE DO ROLE (BRA) **23 OKT KÄGELBANAN**
MARK KOZELEK (US) **23 OKT SÖDRA TEATERN • KURT WAGNER** (US)
25 OKT SÖDRA TEATERN • LUCINDA WILLIAMS (US) **30 OKT**
CHINATEATERN • ARCADE FIRE (CAN) **5 NOV ANNEXET • MIKA** (UK)
9 NOV ANNEXET • MAIA HIRASAWA 18 NOV RIVAL
RYAN ADAMS (US) **20 NOV CHINATEATERN • EDITORS** (UK) **27 NOV**
DEBASER MEDIS • MÚM (IS) **27 NOV DEBASER SLUSSEN**

FÖR INFO OM DESSA SAMT FLER TURNÉER SAMT ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER & FLER KONserter SE
WWW.LUGER.SE

LUGER

"THE MOST BOMBASTIC, BROAD AND ABRASIVE NIGHTWISH ALBUM YET, 'DARK PASSION PLAY' SOUNDS LIKE A MILLION BUCKS!"

TERRORIZER (UK)

AVAILABLE IN THESE FORMATS:

- LTD. 2CD DIGIPAK, SECOND CD CONTAINING INSTRUMENTAL VERSION OF THE ALBUM
- STANDARD CD,
- GATEFOLD DOUBLE PICTURE DISC LP,
- OR DELUXE DOWNLOAD WITH BONUS TRACKS, DIGITAL BOOKLET, 43 MIN. VIDEO AT: WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE

Nightwish

Dark Passion Play

OUT: 28.09.2007

SONIC SYNDICATE

ONLY INHUMAN TOUR EDITION

CD + DVD IN O-CARD

(+ BONUS TRACK + MEDIA PLAYER / BONUS DVD INCL. LIVE CONCERT & VIDEO CLIPS)

**EASTPAK
ANTIDOTE
TOUR**

SOILWORK
SONIC SYNDICATE
Caliban
dark tranquility

OUT:
21.09.2007

EASTPAK presents

27.10. MalmöKB
31.10. StockholmDebaser
01.11. GöteborgTrägarn

SOILWORK - "EXILE" + "THE PITTSBURGH SYNDROME"!
THE 2 TRACK DIGITAL ONLY SINGLE! - OUT: 21.09.2007

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

**20 YEARS
NUCLEAR BLAST**

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 10000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Composites, Posters, DVDs... Or order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Denkendorf - Germany
Tel. 07162-303026 - Fax 07162-240534 - email mailorder@nuclearblast.de

Reformerad musik i flerfärgade kostymer

Kinky chic-disco, electropunk, synth-indie, indieelectro, new rave, avant-funk – kalla det vad ni vill. Mercury Prize-nominerade New Young Pony Club är kåtare än någonsin.

Med hjälp av Göteborgs tunnelbana, förlåt, spårvagn mot Angered lyckas jag anlända 45 minuter för sent till dagens trevligaste möte. Telefonen ringer. Tre gånger. Väl framme hälsar jag på Andy Spence, den skäggiga delen av New Young Pony Club, samtidigt som den karaktäristiske sångerskan Tahita Bulmer springer på toaletten för något som till och med den blinde kan se är akut.

Andys standardsvar blir inledningsvis "yeah" till det mesta och det verkar som han försöker sammanfatta sina egna tankar istället för att öppna sig för min diktafon. Andy tror dessutom att det är första gången bandet är i Sveriges nya pophuvudstad, Göteborg.

– Jag tror det, yeah, men vi har varit i Stockholm ett par gånger. På några av festivalerna. Popaganda 2006, till exempel.

Andy minns. Jag minns också. Lagom berusad av lervälling och bubbeldricka rycktes jag med så det förslog. Det är praktfullt med band som utstrålar ren vilja och glädje över att få spela live – vare sig det är på en rökig klubb runt Shoreditch i London, eller på ett lerigt universitetsområde i Stockholm. New Young Pony Club är just ett sånt band.

Du ser trött ut. Är ni trötta på turnerandet efter den här sommaren?

Jag märker att Andy är sliten. Så jag tar hans uppmuntrande standardsvar som en halvlögn.

– Haha, ja, vi är rätt slitna nu. Det har varit en hel del turnerande. Främst festivalturnerande. Men det är kul. Vi gjorde Norge igår – massive gig by the way – Tyskland, och Pukkelpop-festivalen i Belgien, som för övrigt har sommarens bästa artistprogram.

Andy har, precis som jag själv, rötter i norra London. Ironiskt nog ringde min gamla arbetsgivare honom bara för att par timmar sedan för att bestämma tid för intervju. Jag ber honom hälsa och han verkar förvånad.

Det känns som att alla popband nu för tiden har svenska musikervänner, och på så sätt verkar ha det lättare att slå sig in i det breda utbud av artister som strö-

mar in här. Hur är det för New Young Pony Club? Och säg inte The Concretes nu...

– Vi har spelat med The Sounds, i och för sig.

Intressant. Vi lyssnade på ert album igår innan vi gick och missade Voxtrots spelning, och samtliga i sällskapet var eniga om att det påminner en hel del om The Sounds.

– Really? Ja, det är vissa som nämnt det. Men jag tycker att vi ligger väldigt långt ifrån varandra. Och dom är ju betydligt mer mainstream än vi. Vi är lite mer, låt oss säga, avantgarde.

I det läget har jag lust att föra upp det faktum att bandets stora hit, *Ice Cream*, var ledmotivet i en reklamfilm för ett amerikanskt datorföretag för en tid sedan, men det känns onödigt.

Jag läste häromdagen att ni är nominerade till Mercury Prize 2007 för bästa engelska/irländska album. Är det liksom något ni bryr er om, det känns inget vidare avantgarde?

– Ja, självklart, men det är ett väldigt stort pris, det är inte vilket pris som helst direkt.

... och i samma stund läste jag dessutom att ni låg i botten på den odds-lista någon skrivit. Jag tror det var 16-1 på att ni skulle vinna.

– Alltså, nej, men albumet har precis släppts och folk vet väl inte riktigt vilka vi är än tror jag.

Kul att du säger det. För mig, som lyssnat på er sen 2004, låter inte albumet så värst fräscht. Ni är ganska mycket 2005 för mig.

– Jag vet, det är det som är problemet. Vi diskuterade inom bandet om vi skulle skriva helt nytt material till fullängdsdebuten, eller inkludera ett par av våra tidigare låtar. Vi har ett par hardcore-fans i England som lyssnat på våra låtar väldigt länge och som kanske vill ha nytt material, men samtidigt... låtarna är alldeles för bra att lämna utanför, eller hur?

Engelska radiostationer har tydligen vägrat att spela ett par av era låtar på radion, just på grund av innehållet i texterna, som är ganska så kinky och sexrelaterat.

– Jag skulle inte vilja påstå att de har "vägrat" spela våra låtar. Vi kan ju liksom inte berätta för dom vad dom ska

spela för musik, sånt väljer dom själva tyvärr. Titta på en låt som *Ice Cream*, det är en perfekt poplåt, och om inte dom kan se det, fine, det är deras problem. Resten av press- och mediakåren blev ju överväldigade av låten och albumet. Och, jag menar, vi nådde topplistorna ändå trots att vi inte har fått så värst mycket speltid i radio. Men... tänk vart vi hade kunnat vara idag om vi hade fått speltid i radio. Hm, yeah.

Jag är mycket intresserad av att prata om Andys uppdrag som musikkompositör till den tibetanska indiefilmen *Dreaming Lhasa* som passande nog behandlar just ämnet *identitet*, men tiden är knapp. Ett par timmar senare kliver Andy och hans fyra kamrater upp på scenen för återkommande uppmaningar till dans och en 80-talsskimrande, elektroniserad identitetskris i undagömda syntkostymer. Men den gången kunde jag dock inte skylla på taget.

Andreas Häggström

Kane Skemmar

BOAT CLUB

Mitt i det frodande seglarmodet, surfmusiken och all tropisk electronica dyker nu den göteborgska housepopduon Boat Club upp. Inte för att Magnus Wahlström eller Andreas Christakis har någon speciell relation till det marina.

– Ingen av oss gillar båtar, säger Magnus Wahlström när jag ringer upp. Vi bara hängde mycket vid vattnet och hamnen sommaren då vi startade bandet.

Detta till trots känns deras elektroniska, laidback house onekligen havsinspirerad, inte minst då senaste EP:n *Caught the Breeze* gick under ett tropiskt tema. Detta har resulterat i obligatoriska jämförelser med en annan göteborgsduo, nämligen The Embassy.

– Det blev ju frustrerande att det togs upp i varje intervju, och lite kändes det som det tog bort fokus från bandet i sig. Men det är klart man förstår varför. Det finns likheter. Vi har väl lyssnat på samma saker: engelsk 80-tals indiepop, tidig house. Vi är influerade av samma årtal, och det tropiska och baleariska.

Men det är varken tropik, partyhouse eller nostalgitripptar som tar över när man lyssnar på Boat Club, utan mer en känsla av en slags lycklig sorg och eftertänksamhet.

– Jag har alltid haft en förkärlek för det ambivalenta, det som genererar en känsla av att man inte vet om man vill gråta eller skratta, säger Magnus Wahlström.

Under sommaren har Boat Club spelat sin klivna pop runt om i landet, och nu är det dags för nytt material.

– Nu tänkte vi ta en paus och börja skriva igen. Planen är att släppa en singel med remixer på gamla låtar och några nya snart, och annars ska vi försöka få ut en EP till höst eller vinter. Den kommer nog inte vara lika uppenbart tropisk som den förra, utan mer varierad.

Vad har ni för mål?

– Vi har inget mål mer än att vi vill fortsätta göra EP:s, just för att det då blir EP:n som blir målet. Eller kanske ha en båtklubb. Det hade varit coolt.

Vad inspirerar er?

– Lugn och ro.

Göteborgare brukar alltid säga havet ...

– Nä, havet är överskattat. Det luktar illa och smakar illa. Jag gillar inte det.

Nina Einarsson

INDUSTRI ROYAL

Är du snygg och gillar coola saker? Ja, då är Industri Royal förmodligen något för dig. De prioriterar politik och musik framför allt annat och gör inte en oattraktiv person en del av sitt band. Det sistnämnda var nämligen vad killarna skrev i en annons då de letade nya medlemmar.

Varför är utseendet så viktigt för er?

– Det handlar väl mer om attityd. Är man snygg och gillar coola grejer så skapar det en viss attityd som senare leder till en grym show. Det gäller att synas på scen.

Året är 2004 då Joel Dunkels och en gammal polare lämnar diverse band för att gadda ihop sig och köra eget. Tyvärr så slutade så småningom polaren och det som idag är Industri Royal består, förutom Joel, också av Jens Andersson, Patrik Ågren och Anton Ols-son.

– Snabb pop utan begränsningar och som inte riktigt kan placeras i en genre.

Så beskriver Joel bandets musik. Kanske inte mycket att gå på, men då kommer förklaringen till namnet vilket gör det hela lite mer intressant.

– Industri Royal är liksom the shit. Vet inte hur vi kom på det men det får mig och tänka på en stor jävla maskin. En tryckpress i guld typ.

En sådan maskin kan komma väl till pass då killarna ska ut på turné och bland annat fokusera på norra Sverige.

– Dels är vi ju därifrån så vi har våra vänner och alla vi känner där och dels känns det som om ingen vågar satsa på de norra delarna. Det kommer också att bli mycket politik och smink under våra spelningar.

– Vi är ett gäng hängivna feminister som vill få tjejer i typ högstadiet att reagera. Dom ska veta att dom kan förändra samhället, vi vill ha tjejer vid makten!

Bandets första officiella EP på egna skivbolaget Strepnjec finns ute och heter *You Broke My Nose But I Broke Your Heart*. Ondskefull titel? Man måste ändå hålla med om att den sätter sig. Och med prat och sång om jämställdhet, solidaritet, revolution, kärlek, hat och anarki gör killarna likaså.

Anna Plaza

OH! CUSTER

Efter att ha lyssnat igenom Oh! Custers senaste cdr-EP, *States*, vill jag påstå att samma ackord och baskagge återkommer i flera av låtarna. Låtar som sällan sträcker sig över tre minuter.

I många fall skulle låtarna falla helt på grund av den monotona ljudbilden, men i det här fallet framstår det snarare föredömligt. Jag kan inte riktigt bestämma mig – i positiv bemärkelse – men det påminner om tidiga Radio Dept. Men till saken hör att Oh! Custer är så mycket mer än ditt nya favoritband. – Oh! Custer är som en syjunta, fast vi gör musik istället för att sy. Vi dricker te, äter kakor och spelar tv-spel. Om vi får någon tid över så gör vi musik också.

Josef Davidsson och Esbjörn Kjell pratar om sin musik som något ganska enkelt och rakt, inlindat i diverse oljud, brus och gitarrer. En märklig blandning av något otillgängligt – men enkelt. Shoegaze.

– Det är ett resultat av våra musikaliska tillkortakommanden och en intensiv otålighet. Vi är inte tillräckligt dåliga för att vara smaklösa och inte heller tillräckligt bra för att vara dåliga. Vi har aldrig fastnat på någon kommunal musikskola eller jazzlinje som kvävt insikten att musik handlar om känsla, inte om kunskande.

Att leva på sin musik i Sverige är tämligen svårt. Om inte omöjligt. Men möjligheten att slå utomlands finns alltid.

– Det är inget vi tänker på. Vår musik är ett resultat av vårt sätt att umgås. Men visst hade det varit skönt att slippa vara skivbolag och bokningsbolag åt sig själva, men vi kommer bara hålla på så länge det är roligt.

De känner inte andra musiker i Lund, trots att musikintresset är tämligen stort, och de medger även att det kan vara dags för "kusinerna från landet" att söka sig in till Malmö för att nå det rätta klimatet.

– Det finns inte så mycket hjälp att få här tyvärr, och våra kompisar vet inte om dom ska skratta eller gråta när dom hör oss.

Men hur passar ni in i Lunds musiksklimat egentligen?

– Inte alls. Vi har knappt någonting med Lund att göra. Kanske inte ens med Sverige faktiskt. Vår musik fungerar bättre utanför landets gränser av någon anledning. Kanske för att vi inte gör tweeppop eller någon form av electro, som är dom dominerande subkulturerna idag. Shoegaze är inte så stort. Ännu.

Andreas Häggström

TRUCKFIGHTERS

Det är ju så olika. Antingen hänger man i replokalen och väntar på inspirationen, eller gör man hur mycket spelningar som helst. Fuzz/ökenrockarna i Örebrobaserade Truckfighters valde det sistnämnda och har avverkat i runda slängar 130 spelningar sen förra plattan, *Gravity X*, kom 2005.

Mest uppmärksamhet rönt maj månads turnévända med stonerrockgiganterna Fu Manchu. Med start den andra maj i Genève inleddes den 21 dagar – med lika många gig – långa rock-o-raman som avslutades i Bryssel.

Paco, som återfinns på trumpallen, hänger inte direkt läpp när ämnet förs på tal. – Det var nog det roligaste vi gjort i Truckfighters hittills, säger han. Att få spela tillsammans med ett av stonervärldens största band går inte att beskriva med vanliga ord. Dom är otroligt sköna personer och vi hade mycket roligt ihop. Vi fick ett mottagande från deras crew och fans som vi inte trodde var möjligt. Det är svårt att bara välja ut en skön historia. Skulle kunna prata i flera timmar om allt kul vi fick uppleva.

Som om inte det vore nog när album nummer två, *Phi*, skivdiskarna den åttonde oktober. Till en början satte skrivkramp smärre käppar i hjulen, men när det väl lossnade renodlades det typiska Truckfighter-soundet och resultatet beskrivs som tyngre, mörkare och mer tekniskt än sin föregångare.

Hur kan man då beskriva den fuzzrock som ligger medlemmarna så varmt om hjärtat? Gitarristen Fredo menar att det lutar åt 70-tals hårdrockens stuk – det vill säga gammal hederlig rock med tillfuzzat gitarrljud men där det samtidigt ges stor frihet att använda sig av influenser från olika musikgenrer. – Vår energi på scen, där vi röjer längre än publiken orkar hänga med, är nog det som urskiljer oss mest från andra stoner/fuzz-band, säger Paco.

Han ser det som bandets mål att folk ska få känna den eufori Truckfighters känner när de spelar genom att bara lyssna på musiken. Undertecknad, som avnjutit ett flertal omvälvande spelningar, konstaterar att närlingarna är väldigt nära att lyckas med sina föresatser och spår att den åttonde oktober blir en angenäm dag för rockgourmander.

Roger Bengtsson

THE UNISEX

Ta fem killar som är bästa vänner från Enköping men numera bor i Stockholm. Som delat scen med Libertines och Snow Patrol. The Unisex här även gjort några kaosartade spelningar i Grekland. Varför är de då relativt okända i Sverige? Sångaren Jonas berättar bandets historia.

– Det är typ ingen svensk media som skriver om oss. Vi försökte göra oss ett namn i Sverige, men det gick bättre i England. Vi hoppade över Sverige. Sen rann det bara på. Vi har spelat en hel del i Tyskland också. Lite som på ett bananskal faktiskt.

– Det var en radio-DJ i Grekland som plockade upp oss och hörde av sig och berättade att vi hade väldigt många fans därnere i Grekland. Så vi åkte ner och gjorde några kaosartiga spelningar.

– Folk var helt galna så nu är det dags att ta lite revansch på hemmaplan, menar Jonas.

Med sin atmosfäriska tuggummipop planerar The Unisex en Sverigeturné i vinter.

Bandet har tidigare släppt ett antal EP:s, medverkat på soundtracks och en fullängdsskiva. Den kommande väntar på att mixas klart för att sen ges ut senare i höst.

– Vi spelade in i Svenska Grammfon Studion i Göteborg tillsammans med Kalle Gustafsson, Jonas Lundqvist och Kalle von Hall. Vi fann varandra ordentligt. Jag tycker verkligen att dom tillfört vårt sound det där lilla extra som vi sökt efter. Lite skitigare och elakare, säger Jonas. Man kan säga att de är våra drömproducenter.

Hur funkhar det att ha ett band tillsammans med barndomsvännerna?

– Det är helt perfekt. Vi vet ju precis vart vi har varandra. Vi bråkar och kivas som alla andra goda vänner. Men framförallt så har vi förbannat kul när vi är ute och spelar.

NME beskrev er som ett Stone Roses spelandes på ett isberg och det bästa från Sverige sen The Hives. Hur påverkar det er att läsa sånt?

– Som band fick vi uppmärksamhet runtom i hela världen. Jag tycker nog att vi får det fortfarande fast det var några år sedan. Som person måste man veta vart man har sig själv. Men visst är det skönt att få ett sorts kvitto från pressen.

Per Lundberg GB

Bäst just nu:

THE GO! TEAM - PROOF OF YOUTH

Precis som på debuten så spänner musiken från indie-rock till hip-hop till dance-musik. Albumet föregås av singlarna "Grip Like a Vice" och "Doing It Right".

THOSE DANCING DAYS - THOSE DANCING DAYS EP

Denna Stockholmskvintett har varit namnet på många läppar den senaste tiden och har charmat både publik och kritiker. I omedelbara nummer som självklara hiten "Hitten" mixas 60-tals-soul och indiepop om vartannat till den lyckligaste blandningen på länge.

ARCHITECTURE IN HELSINKI - PLACES LIKE THIS

Lekfullheten och oförutsägbarheten som genomsyrade debuten är fortfarande lika påtaglig och gör AIH:s nya album till en av de mest spännande popsläppen i år.

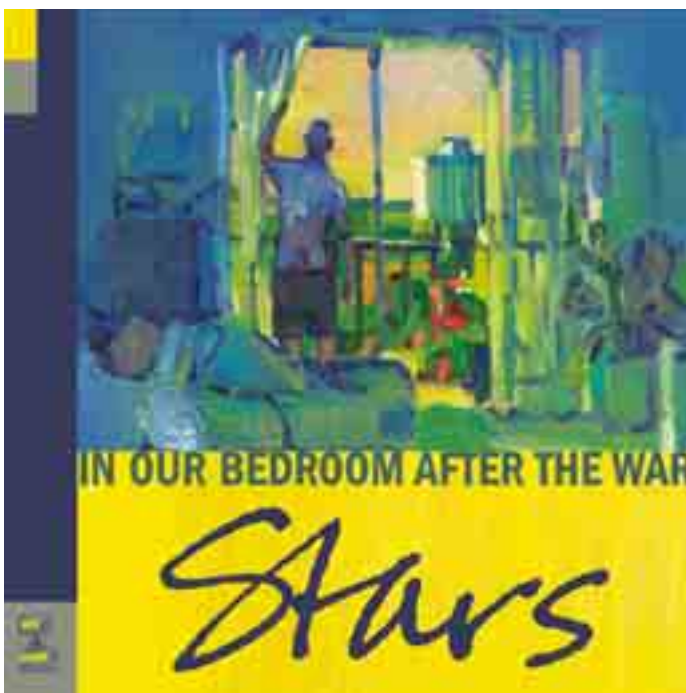
PATRICK WATSON - CLOSE TO PARADISE

Patrick Watsons musik låter som en blandning av cabaré pop och klassisk musik uppblandad med indie-rock. Han har blivit jämförd med Rufus Wainwright och Jeff Buckley och har turnerat med John Cale, Feist och James Brown.

BROKENS SOCIAL SCENE PRESENTS KEVIN DREW - SPIRIT IF...

Första soloskivan från Broken Social Scene-medlemmen tar upp hans huvudämnen FFFH (fucking, fighting, fearing and hope). Trots att detta är ett soloalbum ligger musiken naturligtvis nära BSS och är ett måste för alla BSS fans.

STARS - IN OUR BEDROOM AFTER THE WAR

Nya albumet är Stars i särklass starkaste och jämnaste album hittills med influenser från Prefab Sprout och Beautiful South, innehåller den oemotståndliga singeln "The Night Starts Here".

EUROS CHILDS - THE MIRACLE INN

Om man någonsin förälskat sig i någon av Euros Childs eller Gorky's Zygotic Myncis odödliga låtar känns detta som en klassiker redan vid första lyssningen.

JUMU PRESENTS NEW JEWISH MUSIC VOL 1

Jumu Presents...blandar artister som är stjärnor i vissa delar av världen men helt okända i andra. Låtarna spänner från Ska, HipHop, Reggae, Dub till all Electronica man kan tänka sig.

Upptäcker kosmos

Fernando Corona har skapat några av de senare årens absolut vackraste skivor med sin blandning av elektronika och klassisk musik. På den senaste tar han steget ut i kosmos och knäcker allt motstånd.

Visst, det är ett av världens mest uttjatade citat. Men så var det ingen vanlig händelse heller. Neil Armstrong satte som förste man sin fot på månen och yttrade de berömda orden: "That's one small step for (a) man, one giant leap for mankind". Efter det har Armstrongs ord använts om allt mellan... eh, ja, himmel och jord.

Och nu är det dags igen. Det är nämligen det första jag tänker på när jag pluggar in Murcofs nya album *Cosmos* i CD-spelaren. Inte enbart på grund av titeln. Också för att Murcofs musik alltid har den stora, stora tyngden i sig som kan beskriva hela vår existens på jorden – i kosmos. Och även för att det samtidigt verkar så lätt för honom. Murcofs musik är så oanstängt luftig och svävande, mitt bland alla pompösa orgelljud, allvarligt molntyngda pianotoner och bombastiska trumslag. Som om det för honom var ett enkelt litet steg. Medan det för oss andra känns som ett stort steg för elektronikan.

– För mig är det en naturlig utveckling. Jag behövde göra något nytt efter mitt förra album *Rememberanza* och fundrade lite på vad det skulle vara, säger Fernando Corona ödmjukt.

Rememberanza kom för två år sedan, just efter att Fernando flyttat från Tijuana i Mexico till Barcelona. På den skivan bearbetade han inte bara flytten till ett nytt land, utan också saknaden efter sin mor som gick bort under inspelningen. Att han behövde byta fokus och komma vidare är inte så konstigt. Men att han tog sig så långt som ut i kosmos var en slump.

– Jag tittade på stjärnorna en molnfri kväll, blev absorberad och kände att jag ville skapa något som handlade om det stora där ute.

Murcof har tidigare arbetat med klassiska element inom sin elektroniska minimalism. Men på *Cosmos* tar han denna influens ett steg vidare. Han bestämde sig för att sampla alla akustiska instrument som ingår i en stor symfoniorkester och använda sig av dessa samplingsar i datorn. Som ett sätt att samtidigt utöka de akustiska instrumentens och datorns potential att skapa musik.

Men det var nog inte i det ögonblicket han tog jätteklivet för elektronikan, det kom när han satte ihop materialet till en ödesmättad symfoni. En symfoni som till och med låter som ett bättre soundtrack till *2001 – A Space Odyssey* än Strauss *Also Sprach Zarathustra*. Det är på den nivån hans kompositioner svävar. Influenser nämner han inte så gärna,

men när jag tar upp György Ligeti håller han med.

– Det har alltid funnits klassiska element i min musik, ibland diskret, andra gånger mer uppenbart. Jag tycker inte om att nämna särskilda kompositörer, men visst är Ligeti en av de jag influerats av.

Men lika mycket som det finns klassiska influenser, pompösa partier och orkestrerade delar är *Cosmos* en mjukt försiktig skiva, som dramaturgiskt byggs upp av en spänningsrelation mellan svulstighet och mer lågmälda partier. Till och med tystnad.

– Tystnad är en extremt effektiv komponent i musik. Den kan förändra ett styckes struktur. Tystnad är ett instrument.

Man får väl också anta att det är rätt tyst där ute där han befinner sig tanke-mässigt. Efter att ha gjort album som börjar på m, u, r, och nu c är det inte långt kvar till f. Förhoppningsvis innebär det inte att Murcof tystnar helt.

– Jag funderar fortfarande på vad jag ska göra när f-albumet är färdigt. Men jag tror inte du behöver oroa dig. Det finns alltid en bra anledning att göra musik.

Skönt, tystnaden i kosmos hade känts så mycket jobbigare utan Murcofs musik.

Mats Almegård

SPOON

Det är en "tired, young and hungry" halva av Spoon jag träffar denna regniga sommandag i Göteborg. Killarna har precis anlänt till Slottskogen och Way Out West.

Hej killar! Hur mår ni?

– Just nu sidåtdär faktiskt, vi har förlorat vårt bagage så mycket av våra grejer är just nu på vift nånstans, förklarar Jim Eno.

På grund av omständigheterna funderar jag lite snabbt på om jag verkligen ska ställa min först planerade fråga eller om jag ska skipa den.

Detta är ert första Sverigebesök, vad tycker ni än så länge?

– Haha, ja du... vi gillar hur dom har bäddat sängarna på hotellet! Riktigt snyggt, eller hur Eric?

– Jo det måste jag hålla med om, riktigt snyggt. Och så såg jag flamingos när vi körde in hit, det var coolt! Hörde att det här egentligen är en djurpark, känns som om vi har hamnat rätt, haha!

Vad gör det roligt att spela på festivaler?

– Det är ju kul att få hänga med massa stora band och så får man ju gå runt med sånt VIP-pass och verkligen känna sig som en kändis!

Gå runt och känna sig som en kändis är något de fyra killarna i Spoon inte direkt kan undvika hemma i USA där de under sina tio år som band fått sig en rejäl skara med fans, nu senast efter att ha varit med på soundtracket till populära tv-serien *OC*.

Jim Eno och Eric Harvey anser att deras musik är rock'n'roll och tror att det är anledningen till att de inte riktigt slagit igenom i Europa.

– Framförallt England är mer inne på indie-musik men å andra sidan, vad är egentligen indie?

Och där startar den, vår långa diskussion om vad uttrycket "indie" egentligen innebär. – Det är nog mer av en stil än en musikgenre. Det är liksom en slackerstil som dom flesta brittiska banden har och vars popularitet inte går att påverka. Visst har vi fans här i Europa med men kanske inte lika många som vi skulle vilja.

Detta är dock inget som direkt oroar Spoon. De är istället nöjda med livet och framgången de har på andra sidan Atlanten. – Vi uppskattar verkligen hur långt vi kommit i vår karriär och ångrar ingenting vi gjort på vägen. Det är intressant att titta tillbaka och se hur man har förändrats musikaliskt under åren. Senaste skivan är mycket mer välgjord och genomtänkt än den första vi släppte. Den var gjord på väldigt kort tid och var mer aggressiv än det vi gör nu, vår sångare har väl också lite bättre och djupare texter nu...

Och så tystar Jim ner vår konversation en aning så inte sångaren Britt Daniel som sitter några meter längre bort ska höra oss.

Anna Plaza

Rör sig i rätt cirkclar

Han är USA:s andra rikaste hiphopartist och bor i Mike Tysons gamla herrgård i Connecticut. Han har eget kläd- och kondom-märke. Han har spelat i två filmer och fler är på gång. Och i dagarna släpps nya plattan *Curtis*. Han är Curtis III.

Hiphopartister på festivaler är ökända att vara svåra att få tag på och ibland rent av omöjliga att sitta ner i en stol och prata med, så jag hade inga högre förväntningar på 50 Cent.

Efter att ha väntat i åtta timmar på Alicia Keys och intervjuat Ja Rules manager förväntade jag mig det värsta; ett jättesosse som tog all hans uppmärksamhet, en manager som styr samtalet eller till och med en artist som var helt ointresserad.

Men när telefonen ringer mitt under Ozzy-konserten i Hultsfred och jag får beskedet att intervjun kommer att ske nu så är jag inte alls beredd på vad som möter mig. 50 Cent sitter ensam i en soffa i ett tält backstage, det finns inget posse, inga livvakter, ingenting – bara en extremt fokuserad och lättpratad världsstjärna.

– Den kreativa processen för nya skivan var helt annorlunda mot dom andra. Jag

läste in mig i en studio med dom bästa producenterna som finns; Kanye West, Timbaland, Dr Dre, Will.i.am, Swizz Beats – vem som helst som kunde styra in mig i en ny kreativ process. Förut har jag alltid jobbat med samma människor, den här gången gick jag utanför den boxen.

Gäster?

– Jag sjunger med Justin Timberlake, Mary J Blige, Akon, Robin Thicke. Det är en helt ny vibe. Aggression är nödvändigt för att överleva i den miljön som jag växte upp i, men det finns så mycket andra saker som gör den här skivan så mycket mer personlig för mig. Det är därför jag kallar den *Curtis*, det är min tredje skiva, min farfar är Curtis Senior, hans förstfödda är Curtis Junior, och jag är den tredje.

50 Cent är helt klädd i svart förutom ett stort diamantrytt kors och sitter framåtlutad när han pratar med mig och

tittar mig rakt in i ögonen hela tiden. När han skrattar slänger han sig bakåt i soffan och slår sig på låret, sen lutar han sig fram igen. Och för att visa hur viktigt vissa saker han säger är så lägger han då och då sin hand på min. Det är första gången jag pratar med någon som känns så angelägen om att jag ska förstå allt han säger, som att det han säger verkligen är viktigt.

– Jag tog tidigt ett kalkylerat beslut att inte ha "vanlig" hiphopmusik i mina låtar utan mera åt danshållet. Det är så mycket mer viktigt att folk ska kunna uppskatta min musik på en fest, eller ett festliknande tillfälle. Men ibland för att kunna göra vad jag gör kreativt så måste jag placera min musik på olika ställen i olika stycken. Till exempel låten *Hate It Or Love It* placerade jag på The Games platta. Jag var osäker på att mina fans kunde hantera en såpass personlig text just då. Jag skrev i stort sett Games två första plattor.

Känner du press på dig nu med tanke på hur enormt stora dina förra plattor varit?

– Det är en enorm press oavsett hur framgångsrik du är som artist. När du inte längre känner nån press ska du inte hålla på med det här längre. Det betyder att du inte längre bryr dig om hur folk reagerar på ditt material. Och det är extra viktigt för hiphopen som kultur. När hiphop säljer dåligt beror det bara på att artisterna inte är kapabla att skapa projekt som är dom värdiga som personer.

Hur kommer det sig att skivan blev framflyttad?

– Mitt skivbolag Interscope är inte ett framåtseende skivbolag, det är ett skivbolag som bara reagerar på vad som händer. Dom fick inte allting i ordning så att jag kunde släppa skivan i hela världen samtidigt. 26 juni var den sista dagen då jag kunde göra det. Så när skivbolaget hade kommit tillbaka från sina semestrar, i södra Frankrike eller nåt, så hade mina singlar debuterat på 30:e plats eller nåt. Och det är helt vansinnigt.

Är du inte rädd att den kommer läcka nu då?

– Nej, dom hade inte ens skickat den till pressning. Fattar du vad jag säger. En vecka innan den skulle släppas hade dom inte ens skickat den till pressning. Så jag sa bara, skicka den inte, det här funkar inte.

50 Cent är förutom att vara en världens största hiphopartist också en av dess största affärsmän. Han skapade ett eget klädmärke, har gjort videospel, kondomer och en egen vitamindryck. Han jobbar just nu på att skapa en serie med olika kosttillskott.

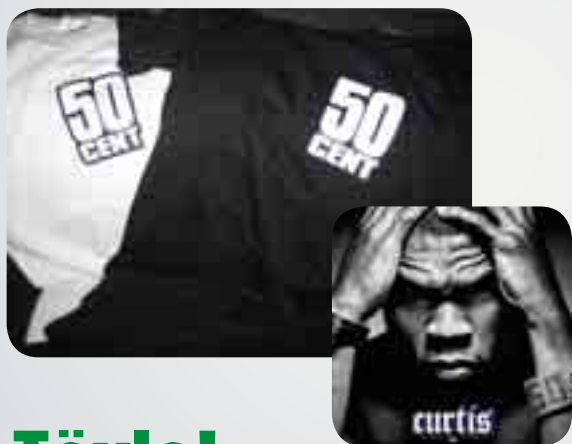
– Jag har alltid varit intresserad av affärer, jag har bara inte haft något tillfälle att ägna mig åt det förut. Jag rör mig i rätt cirkclar, känner rätt personer. Som jag ser det så är framgång lika med information. En kille sa till mig – en extremt rik kille som har över sex biljoner dollar – "du kommer att vara lika framgångsrik som dom du talar med helt utan anledning". Och han sa det till mig för att om dom du talar med inte har något att erbjuda dig, hur kommer du då att växa som person? Så det är viktigt vem man rör sig med, vem man har i sin telefonbok.

Du har ett eget kondommärke också.

– Jag försökte skapa en säker sex-kampanj som skulle skapa en rejäl effekt. Jag tycker att vad Bono gjorde i sin Red-kampanj var mycket mer effektivt än något som pågår inom säker sex idag. Så folk som är intresserade av Afrika var alla på omslaget till Vanity Fair, medan vi har folk som sprider sexuellt överförbara sjukdomar här hemma. Jag bryr mig och jag är medveten om att min livsstil har en avgörande inverkan på min karriär. Jag äter vitaminer, jag tränar, jag måste vara i en bra fysisk form för att kunna resa från land till land varje kväll. Och sex är också en del av mitt liv, så jag måste vara hälsosam där med.

Ozzy går av scenen bakom oss och vi börjar prata om hur viktigt det är att spela live och hur få hiphopartister som gör det.

– Så många artister idag klarar inte av att skapa tillräckligt stort medialt intresse för att kunna turnera. I USA idag kan du som

Tävla!

Tio lyckliga vinnare får hem ett paket med t-shirt och CD. All info på www.groove.se

hiphopartist i stort sett bara spela små klubbar eller stadions, det finns inget mellanting. Eminem skulle till exempel kunna åka hit när som helst och sälja ut en hel dag, men dom andra artisterna skapar inte tillräckligt med intresse för att göra det. Och dom ser inte sig själva så brett som jag ser mig. Jag försöker vara överallt så att alla som vill se mig i fysisk form ska kunna göra det. Jag vill inte bara synas på TV så folk undrar om jag finns på riktigt. Men om du ser mig levande på en scen så tittar du på mig annorlunda än när du ser mig på tv för jag kom till ditt land och spelade, jag kom till dig.

Det börjar bli kyligt i tältet och 50 går ut en snabbis och hämtar en jacka som han tar på sig. Sen öppnar han en flaska vatten och tar ett par klunkar.

Vad händer när skivan kommit ut?

– Jag kommer turnera från början på nästa år till slutet av året, ett helt år av konserter. Och jag kommer definitivt hit igen, det här är bara uppvärmning. Men ni kommer att få ett par nya låtar ikväll, man kan inte bara spela samma set om och om igen, och allt är ju klart. Skivan ligger ju bara där hemma, skrattar han och dricker lite mer vatten. Förresten, missade du Ozzy nu?

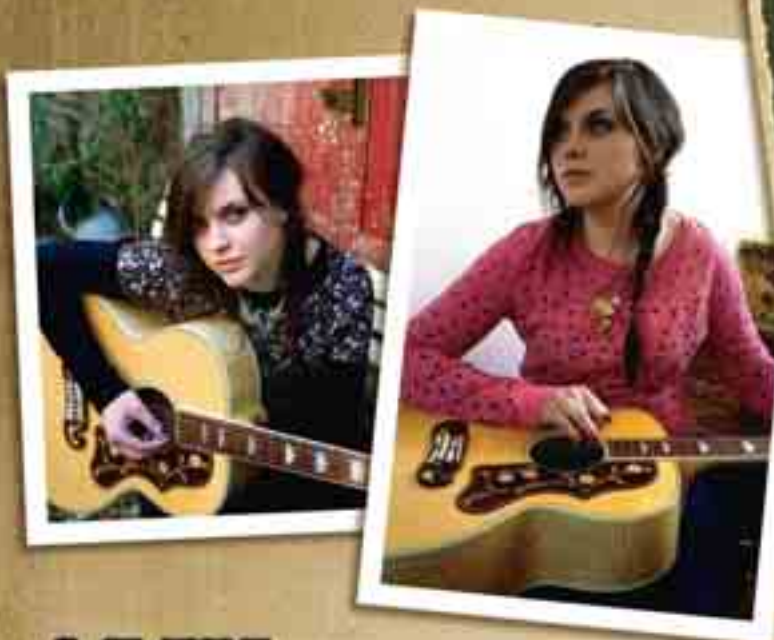
Jag har sett honom förut.

– Ozzy är jätteschysst, jag ska gå och hälsa på honom sen, hoppas hans fru är med, hon är störtskön.

50 Cent verkar vara en artist som tar sin karriär på extremt stort allvar och verkar ha total kontroll över vad han vill göra med den. Och jag är övertygad om att när *Curtis* släpps kommer det inte att spela någon roll hur många som laddar ner den eller om den läcker innan, har 50 Cent bestämt att det kommer att bli en succé, så blir det succé. 50 Cent och ingen annan bestämmer hur mycket den ska sälja, och han är fullt medveten om det.

Mathias Skeppstedt

AMY MACDONALD

'THIS IS THE LIFE'

Release den 17 oktober
Innehåller singeln 'Poison Prince'

AMY MACDONALD

THIS IS THE LIFE

Kate Nash

'Made Of Bricks'

Release 26 sept
Innehåller singeln 'Foundations'

THE DETROIT COBRAS

Motor city covers

När Rachel Nagys föräldrar spelade Motown och soul på sina hemmafester satt tioåringen under köksbordet och tittade på fötterna som dansade förbi. Hennes faster langade drinkar från bordet, men det skulle bli musiken som blev hennes största drog.

Rachel Nagy sitter utmattad i logen på Double Door i Chicago. En timma tidigare dränkte hon publiken på rockklubben i sång och svordomar, rockposer och bootydans. Nu arbetar hon på fyllan och målar tågnaglar samtidigt som hon berättar om sin faster som var jättecool och om sina föräldrar.

– Jag växte upp i ett arbetarhem och vi hade aldrig några pengar. Därför kunde mina föräldrar aldrig gå ut och dansa, utan var tvungna att göra det hemma istället. På festerna spelades alltid gammal r'n'b, soul och Motown, och det var då jag förälskade mig i musiken. I tonåren var jag punkare och jag lyssnade på grunge innan den blev mainstream, men efter ett tag hittade jag tillbaka dit det hela började.

The Detroit Cobras bildades i Detroit i mitten av 90-talet och repertoaren består uteslutande av rockiga nyversioner av gamla, många gånger rentav obskyra, soul-, r'n'b-, och Motown-sånger. Sångerskan Rachel Nagy är, tillsammans med gitarristen Maribel Ramirez, de enda

fasta bandmedlemmarna, och det är Rachel som väljer vilka sånger som hamnar på skivorna och hur de ska låta.

I våras släppte coverfinsmakarna sin femte fullängdare, *Tied and True*, med spår som Betty LaVettes *You'll Never Change* och *Nothing But a Heartache* av the Flirtations. När jag träffar Rachel Nagy har bandet turnerat konstant i tre månader. Vilket märks på sångerskan.

Hon är till en början grinig och otålig. Himlar med ögonen och rör sig rastlöst. När gitarristen kommer in och berättar att en del av affischerna hamnat fel, svär hon som en borstbindare. Sedan beställer hon en drink av sin pojkvän, som är på plats under hela intervjun. När den serveras tillsammans med en lång tungkyss, slappnar hon av. Hon rentav ursäktar sig. – Jag har inte träffat min man på tre månader, you know.

Rachel har ett rykte att vara en bråkstake. Under en tidigare turné var hon på whiskyflaskan för ivrigt och spöade upp alla i turnébussen. Sångerskans nyckfullhet och bandets oförmåga att hålla tider

har ärat dem smeknamnet the Detroit Badasses. Hon avskyr frågor om när bandet ska börja skriva eget material ("aldrig") och om sin bakgrund som strippa och slaktare ("who cares"). Samma verkar gälla frågor om hur hon väljer vilka sånger som ska spelas in.

– Det är ju väldigt enkelt egentligen. Eller hur? Det är som när du var liten och din morsa slängde fram mat till dig. Du smakade och det finns egentligen bara två alternativ. Antingen gillar du det, eller så är det för jävla äckligt. Antingen eller. Men du vet vilket, eller hur? Samma gäller för vår musik. Du bara vet när en låt är bra nog att spelas in, säger hon, och lyfter på händerna i dramaturgins tecken.

Uppkäftigheten till trots har Rachel Nagy även en trevlig och nästan oklädsamt ödmjuk sida. Hon verkar vara något av en perfektionist. Hon analyserar och grubblar. Blir lätt förbannad och ledsen om bandet inte levererar 110 procent. Hon känner sig osäker då och då.

Med en raspig och något berusad rockröst berättar hon att hon egentligen

aldrig ville bli sångerska. Hon var vän till bandet och hade aldrig sjungit en ton när hon blev tillfrågad att provsjunga. När alla andra älskade hennes röst, hatade hon den så mycket att hon i början inte ens klarade av att lyssna på skivorna.

– Jag kan fortfarande ibland fråga mig vad i helvete jag egentligen håller på med. Det var nog först när vi släppte förra skivan *Baby* som jag började känna mig bekväm med min röst, säger hon, och hinner göra en tofs och ta ner håret igen, innan hon hunnit tala till punkt.

Gitarristen Mary kommer in i rummet igen. Denna gång tillsammans med två kvinnliga fans. Rachel signerar ett par affischer och småpratar lite. Tackar för berömmet, och påminner i samma veva sin pojkvän om att inte dricka för mycket. De ska hem tidigt. Hon behöver vila.

– Vi har bara en spelning kvar, i Detroit i morgon. Sedan ska jag sova i två veckor, säger hon och går till pojkvännen som lockar med en kram.

Sanna Posti Sjöman

Redo för nya utmaningar

– Jag sitter naken i sängen och tittar ut genom fönstret på den mexikanska gränsen, säger Al Jourgensen frontfigur i Ministry och skrattar ett skratt som mest låter som sandpapper mot en sten.

Al har beslutat att lägga ner bandet efter 24 år, men ska först släppa *The Last Sucker* och sen turnera tills vi kastar sopor på honom.

– Ärligt, ni kommer att vara så trötta på oss nästa sommar att ni kommer att stå och kasta europeiskt skräp på oss i Sverige.

Anledningen är SeeYaLaTour08 som enligt Al kommer att inkludera fyra–fem spelningar på hemmaplan. Men innan dess släpper de sin sista skiva någonsin så att Al kan koncentrera sig på allt annat han håller på med.

– En Ministry-platta tar ett och halvt år av mitt liv, tid som jag egentligen kunde ägna åt en sju–åtta andra projekt. Jag vill bara vara i bakgrunden nu och skapa och hjälpa andra.

Och annat finns det att göra. Al och hans fru har byggt en egen studio i El Paso, Texas där de bor sedan fem år tillbaka, ett eget skivbolag och ett bokningsbolag för turnéer. Al kommer också att producera, skriva och hjälpa band han gillar. Det är redan tre plattor på gång på etiketten 13th Planet. Bland annat med legenderna i Prong. Men också två nya Revolting Cocks-plattor, en vanlig och en coverplatta, och den första någonsin med Als eget countryprojekt Buck Satan And The 666 Shooters.

– Det blir min officiella pension, när den skivan har kommit ut kommer du aldrig mer att höra mig på en skiva. Men det är långt tills dess, i vår kommer en coverplatta med Ministry som heter *Cover-Up*. Den är i stort sett klar.

Vilka låtar hamnar på den skivan?

– Jag vet faktiskt inte. Vi jammade hela natten igår på Black Betty och jag är så jävla bakfull att jag inte kommer ihåg vem som var med. Men skivan kommer att bli helt galen, massor av gäster; Burton Bell från Fear Factory sjunger Stones *Under My Thumb*, Robert Zander från Cheap Trick gör *Radar Love*, sen spelar vi Purples *Spacetruckin* bland annat.

Nya Ministry-plattan är avslutande delen i Bush-triologin innehållande *Houses of the Molé* (2004) och *Rio Grande Blood* (2006). Den är stenhård, extremt politisk på ett inte speciellt diskret sätt och har samma sättning som de andra plattorna, Tommy Victor från Prong, Paul Raven från Killing Joke, Al och en ny kille som heter Sin.

– Han har skickat sin resumé till mig i fem år, till slut tänkte jag ”vad faan, han

får en chans”, så han fick åka på turné med Revolting Cocks som gitarrist och han var helt grym. Så nu spelar han i Ministry.

Hur går det till när ni skriver och spelar in?

– Vi dricker, spy, låter bandet rulla och sen har vi en låt. Dricker mer, spy och så vidare. Ganska enkelt, ha ha.

På nya plattan gör Ministry en stenhård cementblander-version av The Doors klassiker *Roadhouse Blues*.

– Jag har alltid gillat den låten, men lyssnar man på texten så är det total nihilism. Han är full och kör sin bil och allt går åt helvete, och jag har alltid känt att musiken inte gör texten rättvisa, så jag har velat rätta till det ganska länge. Och med den här sättningen så kunde jag det. Det funkar inte med en slö blues till en sådan text.

Är det du som spelar munspel?

– Ha ha, det var faan inte lätt att hänga med i det tempot på munspel, men visst är det jag. Jag är från Chicago du vet, man kan inte vara i Chicago utan att råka lära sig spela munspel. Jag tror det är första metalllåten nånsin med munspelssolo.

Två hunder börja skälla i rummet och Al berättar att det är hans och att de heter Ozzy och Lemmy.

– Det roliga med dom är att dom tagit på sig personligheterna från sina namn. Ozzy är en albino och är allergisk mot allt, så han går på massor av mediciner och bara snubblar omkring. Medan Lemmy älskar öl och alltid är lite full, ha ha – precis som husse. Fast jag håller mig till rödvin nu.

Al Jourgensen hade i 20 år ett stort heroinberoende som mot slutet även inkluderade crack. Han säger att 90-talet är en enda dimma för honom och att han inte ens minns att han gjort skivan *Dark Side of the Spoon*.

– När jag ser filmer från dom turnéerna är det inte konserter jag ser utan en dokumentär om hur jag var, jag känner inte ens igen den mannen, jag vet inte vem det är. Det är inte speciellt roligt. Nu vill jag bara se framåt.

Men Als fru ropar i bakgrunden att tiden är ute och Al ursäktar sig och säger att han har fler intervjuer på gång.

– Ska du komma och se oss nästa sommar i Sverige?

Absolut.

– Bra! Kasta inte sopor på oss!

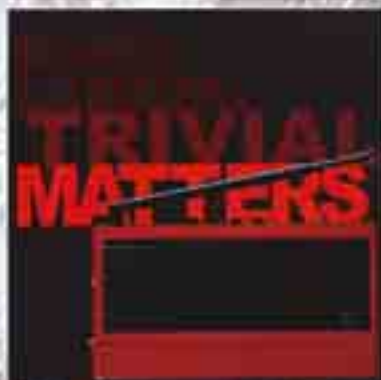
Sen bryts samtalet.

Mathias Skeppstedt

SixNationState
"Sixnationstate"

Englands nya pophopp på ärevördiga Belle & Sebastian bolaget Jeepster, som tar upp kampen med Kaiser Chiefs & de andra om brittpoptronen.

Radio LXMBRG
"Trivial Matters"

Om den hyllade debutskiivan flirtade en hel del med franskt cinemafotografisk 60-talsmusik, följer bandet nu upp med en skiva som mer marinerats i kontinental klubbmusik och 80-talspop.

Här hörs electrogrooven från klubb Rex i Paris under gitarriff som doftar av Echo and the Bunnymen.

Thurston
"Trees Outside The..."

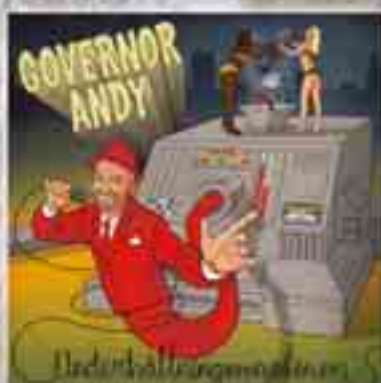
Glöm allt ni tror ni vet om amerikansk indiepop och rock - här kommer facit! Thurston Moore (Sonic Youth) levererar en helt fantastisk platta. Med sig under inspelningen hade han Steve Shelley, Samara Lubelski, J Mascis, Christina Carter, Andrew Macgregor, John Moloney och Leslie Keffer. Vi snackar allvar!

Cobra Charlie
"Jag Kommer Tappa Det"

Cobra Charlie är Navid Modiris nya vilda projekt uppbackad av Povel Ohlsson på slagverkaren och som producerat det vilda soundet.

Samplade slingor från tex gameboy-konsoler som möter en full Fantomen på Operan i baktakt!

Governor Andy
"Underhållningsmaskinen"

Governor Andy fortsätter att med sin egen patenterade sång/toaststil berätta historier från sina kärleksäventyr och propagera för reggae-kulturen och sin förhållning till rastafarireligionen med kritiskt tänkande mot den skeva världsordningen. Han gör det stundtals med stort allvar i rösten, ibland med lekfullhet och glimten i ögat.

Kristian Anttila
"Vill Ha Dig"

Sommarens stora hit! Ita på sommartoppen och spelats hela sommaren på P3. Nu kommer den äntligen på singel med 2 bonuslåtar. Anttila har gjort en av årets största hits!

25 år av kvalitet

1982

BORDER
MUSIC

2007

www.border.se // www.myspace.com/borderdistribution

RAZOR

RAZOR V
Bra tryck i dubbla
humbuckers,
libert svaj.

OBS! Formydd
kraftig pigbag
ingår. Vi köper
direkt från fabrik,
därför det låga priset!
Kommer in i oktober!
Beställ idag!

2.995,-

FIREWIRE!

Terratec Phase X24 FW Firewire
Har allt du behöver. 24bit/192KHz,
2 mikline m 48V. Cubase
LE. Rek. 3.285,-. Just nu **2.595,-**

JJ LABS**BMC2**

Storebror till CD100. Bland
alla billiga asien-tillverkade
kondensatormikrofoner utmärker
sig BMC2 med en riktigt
anv. definierad diskant
som passar mycket bra
för studioinspelning, ett
stort frekvensomfång
och en låg prisbädd.
Den mest prisvärda
atomerbransmikrofon
i vårt sortiment.
Omkopplare -10dB
& Bass Cut

795,-

RAZOR

RAZOR Devil Ny stenhård
modell som verkligen
sticker ut. Kolla
jam.se!

OBS! Formydd
kraftig pigbag
ingår. Vi köper
direkt från fabrik,
därför det låga priset!
Kommer in i oktober!
Beställ idag!

1.995,-

JJ LABS**BMC-USB****USB-MIKROFON**

Äkta plug&play - dvs
fungerar utan särskilda
drivrutiner till både
Windows XP och MAC.
Samma mikrofon som
JJ Labs BMC2 förtjänar
att du kopplar in den
direkt till datorn via
USB. Shockmount och
USB-kabel medföljer.

795,-

CASIO WK-110
76 anslagskänsliga tangentier, 120 rytmer, 120 ljud,
120 one-touch-prosesser, 560 klängfänger, inbyggd
musikskola med 3-stegs inlärningssystem,
metronom, transponering och inställning.
Uttag för hörlurar och sustalpedal.
USB-anslutning till dator - du slipper köpa till
MIDI-interface. Går även att
köra på batteri. Adapter ingår.
Vikt ca 7kg. OBS PRISSET!

2.895,-

RAZOR

RAZOR Flames Two
Kommer in i oktober!
Beställ idag!

OBS! Formydd
kraftig pigbag
ingår. Vi köper
direkt från fabrik,
därför priset!

2.995,-

Utan libert svaj
kostar den mindre

2.495,-

CLIVE**Sanclus M400 TBK**

5.495,-

JAM introducerar nya
läckra elbasar!
Kolla in Clive på jam.se

Casio PX-110 heter vårt mest sålda digitalpiano.
Bra klaviatur med 88 vikliga och balanserade
tangentier och helt unika anslagskänsla - särskilt
med tanke på den låga vikt - väger under
12 Kg. Den nya ljudkällan (Tri-Element ZPI) har
bl a en stereosansplad flygel, autokomp, split-
och lyfterfunktioner, 2-kanals sequencer, samt digitala
effekter som kommer att inspirera dig i ditt
musikskapande. Storlek: 132 cm
brett, 27,8 cm djupt och 13,2 cm
högt. Lätt att flytta. Kolla jam.se

4.995,-

RAZOR

RAZOR Eleven
Dubbla humbuckers,
mahognrykropp,
även sunburst!

OBS! Formydd
kraftig pigbag
ingår. Vi köper
direkt från fabrik,
därför det låga priset!
Kommer in i oktober!
Beställ idag!

2.795,-

Fender Eddie Van Halen**Frankenstein Replica**

Finns nu att
beställa på JAM!
Läs mer på jam.se

220.000,-

**Slipper vi se
dig bjuder vi
på frakten!**

Det är sant - vi bjuder på frakten när du handlar för
1.000,- eller mer i vår webshop eller mailar in din
beställning till ordern@jam.se. Du har 14 dagars
öppet köp och får 14 dagars faktura som privat-
person. Företag, föreningar, stiftelser mfl köper på
30 dagars faktura eller på LEASING till mycket
förmånliga villkor. Privatpersoner handlar riktlinjer
i samarbete med GE Moneybank. www.jam.se

RAZOR

RAZOR Flames One
Vikadst bland
som vilda.

OBS! Formydd
kraftig pigbag
ingår. Vi köper
direkt från fabrik,
därför det låga priset!
Kommer in i oktober!
Beställ idag!

2.995,-

Charvel San Dimas special

USA-bygge för halva priset!
Flera modeller - alla i vitt.
Mindre parti så passa på!
För 21-22.000,-

Känn på den här
och du är såld - den
här yxan sjunger
med hela kroppen!

9.995,-

**Brandklassad
absorbent
695,-/4kvm**

A-Absorb - nu brandklassad och mörkare grå.

JJ LABS

JJ Labs mailmodell
av den nya aktiva
PA-systemen heter
JJ Labs 0813Active,
är på 600W RMS och kostar
bara 8.995,- komplett
med stativ!

8.995,-

E81 nEar05 xExperience. Våra favoriter nu till
kanonpris! Tufft parti - passa på! Pris/par

1.995,-

3.750,-

JJ LABS

JJ Labs VM-52 DUO
med 2 handmikrofon
eller 2 headset
+ bodypack
Även för sångare

2.495,-

2 X trådlöst

Jam
www.jam.se

Stockholm-Göteborg-Malmö-Linköping
Lindesberg-Enköping-Skellefteå
NU ÄVEN I LINKÖPING!
Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

Med res. för ev. prisändringar och nollan korrekturläsnings - priser från 31 augusti 2007

skivor

50 CENT

Curtis
INTERSCOPE/UNIVERSAL

Så, då var den här – Curtis Jacksons tredje platta! Och Fiddy levererar tillsammans med G-Unit-polaren Tony Yayo självklart allt som förväntas; bling, pistoler, tatueringar, kostymer, nakna brudar och rå musik bakom Fiddys karaktäristiskt släpiga stämma. Ett väldigt lätt-tillgängligt album med en handfull hits.

Massvis av producenter och några gäst-vokalisterna får plockats in för de 16 låtarna vilket också innebär att plattan är riktigt bred i soundet, men absolut inte splittrad. Och den känns stark. Som om mycket kraft och tanke lagts på att lägga ihop pusslet till en helhet. Jag menar; Akons sång i tunga *I'll Still Kill* är kloeken, Apex syntetiska produktion i *I Get Money* får Fiddy att låta tuffare än vanligt och samarbetet med Timbaland och Justin i kät-blänkande *Ayo Technology* är f****ng lysande. Att Robin Thicke's lena stämma förgyller *Follow My Lead* är också helrätt. Och skrytiga *Straight to the Bank* ska ju Fiddy bara göra. Eminemspåret *Peep Show* är dock tråkigt, men Dr. Dre-proddade *Fire* med Young Buck och Nicole Scherzinger vid micken är avsevärt tyngre, trots att det nästan är en poplåt.

Avslutande *Touch the Sky* är ännu en passning till Kanye i kampen om hiphoptronen i september (och här finns väldigt få samplingar) där Fiddy kallt konstaterar "I run this rap shit/.../I hit your ass up right/then it's nighty-night". Nuff said.

Gary Landström

AT ALL COST

Circle of Demons
CENTURY MEDIA/EMI

Texasbaserade At All Cost är ett modigt band. Det kan bli så fel när man slänger in tjugis körer, robotröst och Cher-rösten från låten *Believe* i musiken (det senare har egentligen blivit en stor no-no inom musikbranschen), men At All Cost kommer undan med det. Framförallt för att deras thrash metal låter fräsch, ösig och full med melodier som är svåra att värja sig emot. Som i *Let It Rain Death*, eller den typiska high school-hitten *Ride Through the Storm*. Framförallt är albumet väldigt jämnt. Många av låtarna slås om att stå överst på prispallen.

Jag är glad att skivbolag ger ut sån här experimentell metal. Jag bara hoppas att At All Cost inte experimenterar för humorns och tokeriets skull, utan att de verkligen tror på all den blandning de visar upp. Jag tar nämligen detta på högstidligt allvar.

Torbjörn Hallgren

DEVENDRA BANHART

Smokey Rolls Down Thunder Canyon
XL/PLAYGROUND

Devendra Banhart inleder skivans fjärde spår, *Seahorse*, med en textrad som mycket väl sammanfattar hur den låter; "I'm high and I'm happy and I'm free". På *Smokey Rolls Down Thunder Canyon* vet man aldrig i vilken riktning nästa spår ska ta en, och när man väl vågat släppa taget är det en del av den stora behållningen. När man tillåter sig själv att vara lika fri så är de tvåra kasten mellan prog, doowop och psykedelia riktigt behagliga, likaså de språkliga kasten mellan engelska och spanska.

Ett stort lyft, jämfört med hippiesonens tidigare alster, är de kända Motown-vibbarna som sänds ut med jämna mellanrum, då orglar och körer hjälper till att bygga upp ett extastiskt sväng fyllt av soulfeeling, på gränsen till gospel. Med andra ord har han inte heller denna gång fokuserat på någon enstaka genre, utan snarare breddat repertoaren ytterligare.

Få kommer undan med något som det här, det ska till en hög, lycklig och fri amerikan till det.
Emma Rastbäck

BEDOUINE SOUNDCLASH

Street Gospels
SIDE ONE DUMMY/SOUND POLLUTION

Street Gospels inleds helt lysande med pirriga och nerviga Primal Scream-osande spåret *Until We Burn In the Sun* (*The Kids Just Want a Love Song*) där sångaren Jay Malinowski tar ett krampaktigt tag om min strupe han sedan inte släpper. Produktionen av gamle Bad Brains-basisten Daryl Jenifer är luftig och flyhänt och skapar en både längtansfull och försiktigt nyfiken stämning. Innerlighet och direkt tilltal är sedan plattans signum, inte sällan tänker jag på Moneybrothers gamla band Monster i en poppigare kostym. Men oftast går tankarna till The Clash. Just för att detta kanadensiska multikultipoprockband lirar med samma typ av självklarhet.

Bandets grund byggs av reggae. Och som titeln mer än antyder finns en andlig medvetenhet långt fram i ljudbilden. Men utan Malinowskis sagolika närvaro vid mikrofonen skulle Bedouine Soundclash vara ett nägorlunda mediokert band. Men med alla bitar på plats levererar de istället en inspirerad livsbejakarplatta där förstaspartet skiner tydligast tillsammans med läckert gitarrsvajiga *Midnight Rockers* och avslutande *Hearts In the Night* med sin sanslöst trånande klangvärld. Vilken värdig balladavslutning på en vacker upplevelse med mitt helt nya favvoband!

Gary Landström

BLAQK AUDIO

CexCells
UNIVERSAL

Pet Shop Boys försiktiga vemod, Erasures discopump och Depeche Modes gladare dagar. Någonstans i den ljudbeskrivning landar amerikanska BlaQk Audios alster. Jag kan fullkomligt älska de enkelt programmerade loopar 80-talets elektroniska musik erbjuder – och som numera kommit tillbaka i modeform. Spandau Ballets *To Cut a Long Story Short* är bara ett av årtiondets briljanter.

På merparten av *CexCells* balanserar BlaQk Audio på en tunn linje mellan att vara grym 80-talselectro och sentimentalt högstadiesco. För det mesta lyckas de faktiskt hitta en riktigt bra balans och den smått The Cure-ringande *Where Would You Like Them Left* är vacker. Rekommenderas.

Erik Hjortek

BOAT CLUB

Caught the Breeze
LUXURY/BORDER

Det är sommarens sista dag, solen trängs sakta undan av svällande moln, likt Davids kamp mot Goliat. Jag är på väg till Göteborgs Internationella Konstbiennal på Röda Sten när en kollektivtrafiksbåt fånglar mina ögon, mp3-spelaren och inbillningsförmågan är redan halvvägs genom Boat Clubs förträffliga EP. Konsten väntar, båten går. Jag sitter uppe på däck sicksackandes över Alven.

På en grund av skonsam techno lägger Boat Club en dagdrömmande yta av mjuka, nogräknade gitarrer och följsamma syntar. I kölvattnet av The Wake, Ride och svenska The Embassy, samt annan nyskapande popmusik, får *Caught the Breeze* mig att må riktigt gott.

Johan Lothsson

BRICK & LACE

Love Is Wicked
KONLIVE/UNIVERSAL

Systrarna Nyanda och Nailah Thorbourne är uppvuxna i Kingston och när med fingertoppskänsliga Akons försorg ut i världen med sin

varma musik. Även Cool & Dre och Will.i.am har producerat spår på denna debutplatta i genren sexy roots, syskonens egen mix av r'n'b och dancehall.

Och *Love Is Wicked* är som en styggare variant av valfri Destiny's Child- eller Sugababes-platta. Reggaevibbarna är grymma, produktionen (inklusive skojiga samplingar, vare sig det ekar Manu Chao eller Simon & Garfunkel) är glad och tajt och tjejernas insatser prickfria samtidigt som de inte är maskiner utan känns som människor av kött och blod. Kommersiell musik har mitt i allt skval definitivt fortfarande kapaciteten att beröra och underhålla – det visar dessa kommande storstjärnor. För Brick & Lace kommer att explodera på ett stort sätt. Kolla in intervjun i Groove i nästa nummer!

Gary Landström

ARIL BRIKHA

Ex Machina
PEACEFROG/BORDER

Underlig nog är bilderna på omslaget till *Ex Machina* på ödsliga och frusna vidder. Underligt, eftersom musiken på skivan är så varm och mjuk. Det är definitivt maskindrivna Detroit-techno, men techno så skön som en sommarvinds smekning. Techno för älskande par, utan hårda kanter. Det är snyggt, men kanske också lite intetsägande. Kravlöst vackert.

Henrik Strömberg

MANU CHAO

La Radiolina
BECAUSE/WARNER

Jag föll aldrig pladask för första soloplattan, *Clandestino*, även om där fanns ett par riktigt bra låtar. *Proxima Estacion: Esperanza* blev däremot en ikon, en hela tiden med ljud och infall sammanhållen samling salsa, reggae och allsköns multikulturell utlevelse; något som också gav färg åt *Clandestino* retrospektivt. Om inte annat via de livespelningar som följde i dess spår och som ju också bland annat finns bevarade på skiva och DVD från den makalösa avslutningen från Esperanzaturnén.

Därför blir de första lysningarna av *La Radiolina* stora besvikelser. För att soundet är helt annorlunda, för att låtarna därför också låter gråare, tristare. I och för sig helt i enlighet med en del av texterna, för här låter Manu Chao mer uttryckligt politisk än tidigare, inget är egentligen längre sagt i metaforer och dolt, här är det rakare än någonsin tidigare. Och den ilskan kanske motiverar ett annat uttryck, men som lyssnare känns det lite förmort.

Även om Radio Bemba-combot varit rätt elektrifierat och hårt emellanåt, känns det här som att en del av det själ- och lekfulla fått stå tillbaka för ett mer gitarrbaserat sound. Det tar ett tag att vänja sig, att anamma det.

Och när man vant sig vid soundet finner man också att man sällan hittar den lekfullhet som fanns på tidigare plattor, om ens överhuvudtaget, vilket också gör hela uttrycket stelare och, faktiskt, mindre attraktivt. Detta även om det finns låtar som är riktigt bra, Manu Chao låtar är ändå fortfarande lika levande, men det är framför allt draperingen som gnisslar. Jag har inget emot att låta Madjid Fahem leka gitarrhjärte – herregud, han är en grym gitarrist och gör det ju hela tiden under turnéerna – men att låta låtarna bli mer Clash än Clash-förebilderna, ska-idiomerna, reggae-kulturen, allt det som Manu Chao gick från efter Mano Negra, är i mitt tycke onödigt. När hela grunden finns där för något mer.

Men även om ljudbilden är annorlunda finns också naturligtvis låtar som går direkt till hjärtat, på det mjuka, varma och Chaoska sättet. Egentligen finns allt kvar, förutom lekfullheten, och jag inser först nu hur mycket jag tyckt den betytt för mitt tycke för Manu Chao. *Tristeza Maleza*, *La Vida Tombola*. Visst är han fortfarande en ikon, en idealist, någon man bör lyssna till. Men även lätmässigt är *La Radiolina* blek i jämförelse. Men jag när ändå ett hopp om att Radio Bemba faktiskt kommer med blåsare till senare spelningar i Sverige. Och faktiskt kanske livar upp några av de mer bleka numren här.

Magnus Sjöberg

EPICA

The Divine Conspiracy
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

För att vara gotisk symfonimetall av det traditionella snittet med operaaktig vokallissa varvat med manliga growl är det en förhållandevis brutal skiva Epica lanserar i och med *The Divine Conspiracy*. Ändå ska det envisas med snyftiga ballader likt *Chasing the Dragon* eller "oj, jag kan visst nästan junga som hon den där i Evanescence" i *Never Enough*.

Holländarna skulle tjäna på att hålla sig till hårdheten i *Death of a Dream* och lämna de övriga halvmesyerna åt dem som behåller det bättre.

Roger Bengtsson

DEEPCHORD presents ECHOSPACE

The Coldest Season
MODERN LOVE/DOTSHOP:SE

Det börjar med ett pysande sus. Som om vinden försiktigt ökat i styrka utomhus. Sakta växer mollstämda klanger fram ur bruset som ökar i styrka, avtar igen – och så växer det på nytt. Sakta blommor ekon ut som får vända sig runt i ljudbilden. Men det är när bastrumman kickar in i inledande *First Point of Aries* runt 3:43 som de trevande rysningarna som alla lager av brus framkallat övergår i lyckliga konvulsioner. Sen dör allt ut i vitt brus som sveper som vågor över en strand. Ur bruset glider *Abraxas* och så fortsätter det så. I en balansakt mellan brus, filter, svävande lager av ekoljud och mörkare dub-basgångar och en bastrumma som anger pulsen. Det är ofattbart bra.

Rod Modell och Steven Hitchell har många gånger jämförts med tyska dubtech-

nokungarna Basic Channel. En svår jämförelse. Basic Channel anses vara mästarna inom genren. Men på *The Coldest Season* står det mer och mer tydligt att tyskarna inte kan sitta lugnt på tronen. Modell och Hitchell har nämligen pumpat ur sig ett veritabelt mästerverk. *The Coldest Season* är något av det vackraste jag hört på mycket, mycket länge.

Mats Almegård

böcker

LEMMY KILMISTER

White Line Fever

VERTIGO

Alltså, vad vore världen utan dessa rockdjur? De som lever efter den gamla Ian Dury-devisen sex, droger och rock'n'roll. Det skulle i alla andras händer vara ett miserabelt liv, redo för socialtjänsten att ingripa. Tvångsvård etcetera. Istället lyckas dessa förgiftade råvar få sin tillvaro att verka attraktiv och eftersträfvansvärd. Vi har läst om den så många gånger och kanske mest i *The Daily*, Mötley Crüe-biografin som kom för ett gäng år sedan. Jag fascineras, fasas men samtidigt är det svårt att inte jubla varje gång jag läser om alla dessa dråpliga situationer som de försätter sig i, verklighetsfrånvänt och serietidningsartat. Det sätter liksom ens egna söndagsångest i perspektiv.

Lemmy Kilmister är kanske inte det ultimata rockdjuret, det är nog Ozzy, men Lemmy hör definitivt hemma på samma zoo – kanske till och med i samma bur. Med sin ständiga förtjusning för just sex, droger och rock levererar han allt det som jag kan förvänta mig av dumheter, dråpligheter och faktiskt, en ganska intressant musikhistoria.

Motörhead har ändå funnits i över 30 år, innan dess huserade han i spacerockarna Hawkwind tills den kanadensiska gränspolisens grävde lite extra djupt i hans väskor. Under nästan hela 1960-talet harvade han i ett antal mer eller mindre obskyra skrammelband, roddade åt Jimi Hendrix, sov på John Lords mammas soffa med mera. Nere med rocken sedan dag ett alltså.

Och glöm inte att Motörhead också var stilbildande, Lars Ulrich drev länge själv gruppens USA-fanclub, för att sedan bilda Metallica. De rörde sig som ett av få band stilsäkert mellan heavy metal och punkscenen i slutet på 70-talet utan att själva egentligen reflektera. Ena stunden en splitsingel med The Damned, i andra förband åt Blue Öyster Cult och därigenom grundlade de fundamentet till hårdrockens subgenrer trash och speed.

Det sista är kanske inte så konstigt. Lemmy hymlar inte direkt med sin förkärlek för tjacket, en motorhead är ju kanske som bekant en pundare. Det är väl också egentligen det man får mest av: en kronologisk svada påtända fyllehistorier. Det musikhistoriska dokumentet är ganska inklämt mellan fylleslag och brudhistorier. Vi får läsa om kvinnliga fans med saxar redo att klippa upp jeansen, spyor, uppleddade sångar, avsnuggningar i bakvända garderober och förstas att Lemmys blod är så förgiftat att han skulle dö vid en transfusion. Men va fan, det är ofta ganska underhållande så här på avstånd.

Fredrik Eriksen

BÖRJE LUNDBERG & LASSE LINDFORS

Hello Sweden, I'm Johnny Cash

REVERB FÖRLAG

Börje Lundberg och Lasse Lindfors betraktelse över Johnny Cash och hans många Sverigebesök är ett ambitiöst och imponerande detaljerat

verk. De blandar fakta med personliga anekdoter och låter sina egna berättelser leda historien framåt. Börje Lundberg har träffat Johnny Cash många gånger genom sitt jobb som journalist på Expressen, och Lasse Lindfors gick från att vara ett 19-årigt fan till att bli personlig vän med legenden över en natt.

Hello Sweden, I'm Johnny Cash är full av unika bilder och berättar allt du någonsin velat veta om stjärnans relation till Sverige, och en hel del om sådant du aldrig ens funderat över. För triviafantomer är den omissbar. Den är dessutom mycket lättsamt och underhållande skriven, och på sina håll rent av riktigt rolig.

Det finns dock ett stort problem. Ju längre man läser, desto mindre handlar historien direkt om Johnny Cash. Fokus förskjuts från mannen i svart till allt mer handla om Lasse Lindfors själv, de unika ögonblick han delat med sin idol och hans upplevelser av densamme. Detta är på sitt sätt mycket underhållande, men är i mångt och mycket en annan historia än den som utlovas i inledningen. Däremot är det mycket trevligt att man inte måste vara inbitet Cash-fan för att kunna uppskatta boken och dess anekdoter, den är helt klart läsvärd för vem som helst.

Emma Rastbäck

ÅSA DA SILVA VEGHED

Brasiliansk musik

VMB FÖRLAG

Äntligen en bok som tar ett samlat grepp på jättelandet Brasiliens galet stora och mångfacetterade musikuniversum – inte en dag för tidigt! Inget känns mer angeläget än att ta sig förbi exotiserande föreställningar om glittrig karnevalssamba och samlingsplattor med hotell-bossanova när vi pratar om ett land med nästan 200 miljoner invånare och över 50 olika musikgenrer.

Musiketnologen och journalisten Åsa da Silva Veghed har tagit sitt uppdrag på största allvar och rest från regnskogen i nordöst genom öken i landets mellersta delar till höglandet i söder i sitt försök att rita Brasiliens multimusikaliska karta. Hon har besökt operahuset i Amazonas, träffat kulturministern, tillika världsstjärnan, Gilberto Gil i Rio, smakat black power och reggae med folket i Bahia och intervjuat internationellt erkända musiker som Tom Zé och Naná Vasconcelos.

Den 250 sidor tjocka boken är rikt illustrerad med teckningar och foton och indelad i kapitel efter antingen genre eller delstat. Kapitlen om den vitala hiphop- och bailefunkscenen med besök i favelan Cidade de deus (Guds stad) är nästan värda en egen bok för sig och djupdykningen i den språkande electronicakulturen tillsammans med de kärleksfulla och humoristiska porträtten på okända musikgenier i nordöstra inlandet visar två av ytterligheterna i ett av världens musikrikaste länder. Det sammanfattas bäst som i bokens inledning: misturão – som betyder blandning på portugisiska – tidernas vackraste språk!

Klara Lee Lundberg

ELIZA GILKYSON

Your Town Tonight

RED HOUSE/ROOTSY

Först förstod jag inte grejen. Varför i hela fridens namn sjunger man en melodi från Disney-filmen *Djungelboken* på ett liveig? Jo, för att hylla sin avlidne far förstås. Det var nämligen Terry Gilkyson som en gång skrev både text och musik till *The Bare Necessities* (*Var nöjd med allt som livet ger*). Och då faller bitarna förstås på plats.

Än så länge är Eliza Gilkyson inte lika känd som sin hitlåtsskrivande pappa. Men genom åren har hon kommit med ett antal album och är en rejäl amerikansk singer/songwriter som sjunger, spelar gitarr och skriver sina egna låtar. Och allt det där gör hon strålande bra. Hennes röst är mörk, erfaren och sensuellt smäthes men kan utan problem klättra högt upp i tonregistret – den kan vara kärv och ärrad och på ett ögonblick bli skör som snökrystaller. Eliza fullkomligt utstrålar levnadsvisdom och auktoritet.

På den här liveskivan, till största delen inspelad på Cactus Cafe i Austin, har hon samlat ett följsamt och lyhört band. Känslan är intim och närvaron enorm när hon sjunger egna låtar, som *Rose of Sharon*, *Hard Times in Babylon* och *Jedidiah 1777*, ett par av sin fars och Bob Dylans *Jokerman*. Resultatet blir ett högklassigt album som kommer att fungera perfekt i höstmörkret.

Robert Lagerström

JOSÉ GONZÁLEZ

In Our Nature

IMPERIAL/PLAYGROUND

Det borde vara svårt, har säkert varit det också. Att följa upp en sån uppmärksam, bra och respekterad debut som José González *Veneer* från 2003. Med det lågmälda, plockande, pockande akustiska gitarrsoundedet och González röst som gav sånt relativt oväntat men välförtjänt genomslag. Och trots att han hintat om skrivkramp märks inget av mödorna på *In Our Nature*.

Allt känns fullständigt naturligt och följdriktigt. Låtarna på samma sätt, på samma gång, svävande och jordnära, melodierna bekanta men okända. Soundet och anslaget är mer rustikt, råare, i förhållande till debuten i vissa passager nästan våldsamt, utan att för den skull överhuvudtaget göra avkall på något som gav färg åt *Veneer*. Mer fokus på gunget, rytmen; ibland nästan schamanistisk och mantralik, för att vända åt det dynamiskt soultungda melodierna och tillbaka. *In Our Nature* är precis det man hoppades José González skulle lyckas med: behålla essensen av sitt sound och sina låtar och samtidigt gå ett steg ytterligare, skruva åt någon av delarna, hårdra, drista sig till att ta ytterligare ett steg mot något som skulle kunna bli ännu större, ännu viktigare. José González lyckas rota sig än fastare i jorden, uttrycker sig rakare, nästan abrupt, samtidigt som det luftiga och flyende fastnar i ens själ. Att han sedan lyckas med samma konststycke när det gäller coverval är lysande. Denna gång en underbart avskalat dramatisk version av Massive Attacks *Teardrop*. Lysande.

Magnus Sjöberg

GRAND DRIVE

Everyone

LOOSE/BORDER

Bröderna Wilson har under namnet Grand Drive envetet släppt charmerande soulsoftande countrypopskivor sedan mitten av 90-talet. Efter en period hos bolagsjätten BMG är de nu tillbaka på lilla indielabeln Loose. Jag vet inte om det är bolagsflytten eller om de bara växt som musiker, för så här bra har de aldrig låtit tidigare. *Everyone* är sensommarens varmaste

skiva med tolv anspråkslösa små mästerverk till låtar. Det låter som Magic Numbers korsat med Jayhawks. Fast bättre. Och i en rättvisare värld hade *The Skin You're Living In* varit sommarens hit.

Nils Karlén

CALVIN HARRIS

I Created Disco

SONYBMG

För oss som föredrar att dansa med solglasögon på och helst bara vill klippa upp och släppa ut våra stuprörsgenier, är Calvin Harris debutalbum en bindande inbjudan till den ständigt pågående sensemesterfesten. Där Mylo och Daft Punk givetvis alltid ligger före Justice i spellistan. *Acceptable in the 80's*, som misstänkt mycket tycks ha en pårökt och pitchad Damon Albarn på sång, har redan hunnit skapa rabalder på till och med de mest glesa dansgolven med sin beskrivande titel och funkiga ljudväg. Ytterst förlåtligt.

23-åriga Harris har självklart spelat in spektaklet på en gammal Amiga-dator och försöker lura oss med att han någonstans på vägen hem från solsemesterdiscot 1984 – eller kanske snarare BB – genialiskt nog uppfann disco, när han i själva verket levererar den skickligaste nu-disco-plattan på årtal. Ytterst förlåtligt. Det är inte för intet Kylie Minogue har valt denna unga discoinnovatör från Skottland till både älskare och producent.

Andreas Häggström

PJ HARVEY

White Chalk

UNIVERSAL

PJ Harveys förra skiva *Uh Huh Her* var en ganska ointressant historia. När hon nu återvänder med *White Chalk* är det fortfarande inte i klass med 90-talsmästerverken *Rid of Me* och *To Bring You My Love* men det är ändå ett steg i rätt riktning.

Skillnaden i soundet är påtagligt. Borta är gitarrmattona. I stället har PJ Harvey i högre utsträckning använt sig av piano. Hon har också låtit sig influeras starkt av folkmusik: många melodislingor påminner vagt om folksång och vaggar lugnt fram i en melankolisk skrud.

White Chalk är dock inget mästerverk. Det är en skiva som pekar åt ett nytt håll, och som sådan är den lowvärd. Många av låtarna är vackra och vilsamma, främst gäller det titelspåret. Men sången blir problematisk. När hon backades upp med gitarrväggar var det inga problem att hennes röst inte är den starkaste i musikindustrin. Men när ett klinkande piano och några harpklangar är det enda som bär upp blir det tydligt att hennes röst är rejält begränsad.

Mats Almgård

IRENE

Long Gone Before Summer

LABRADOR/BORDER

Det är omöjligt att inte dra paralleller till I'm From Barcelona när tiomannabandet Irenes skiva snurrar i stereo. Här finns nästan samma känsla av indiegospel, samma hylle- rarhet och samma förälskade texter, fast med en märkbar skillnad. Detta är sorgset. Fast ändå inte. "Summer fun have never been more depressing, or the other way round", summerar de sig själva på sin myspace, och det stämmer bra. Det är surfindiepop, ibland med lite avlägsna countryvibbar och den inger något så svärdefinierat som ett sorgset hopp om kärlek.

Sångaren Bobby låter som en skojskrisk gammal spjuver (typ farfarn med kråkan i *Vi på Saltkråkan*) som spelar på sin slitna gitarr i en för stor kofta och egenklippt lugg, och jag gillar det. Dock kan det ibland bli lite väl mycket "äh vad jag blir barnsligt kär i dig där du står i din

flickiga och lagom konstiga klänning, undrar om du känner samma sak” för att jag helt ska kunna svälja *Long Gone Before Summer*. Det känns ibland lite väl sött och mjukt och infantilt.

Men tilläggs bör att det utöver det är en utmärkt skiva, och att den funkas som ett utomordentligt soundtrack då du ligger i sängen och tycker dig känna alldeles för mycket lycklig sorg. Or the other way round.

Nina Einarsson

IRON & WINE

The Shepherd's Dog

SUB POP/BORDER

Iron & Wine är fantastiska låt för låt, men det krävs väldigt mycket av min koncentrationsförmåga för att jag ska orka med ett helt album utan att allt ska kännas som gröt. Åtminstone har det varit så hittills. *The Shepherd's Dog* ställer fördomarna på huvudet, och jag lyckas ha skivan på repeat en hel eftermiddag innan jag stänger av. Inte för att jag lessnat, utan för att jag inte vill mörda en bra skiva genom utmattnings.

Sam Beam tar ut svängarna och vågar, ger efter för elektroniska utsvävningar av mått som inte setts på tidigare album. Rösterna är fortfarande lugn och avslappnad och lika svävande i fjärran som Sufjan Stevens eller Elliott Smiths, och instrumenteringen känns väl igen från tidigare alster. På så vis kommer ingen att bli besviken. De som följt Iron & Wine genom åren kommer känna sig som hemma fast med lite ny färg på väggarna, och vi som varit lite tveksamma kommer kasta oss in med livet som insats och förtjus av känslovärlden som *The Shepherd's Dog* erbjuder.

Låtarna känns också starkare i sig själva än någonsin förr. I *White Tooth Man* tangeras Midlakes drömvärld på ett självklart påträngande sätt. *Resurrection Fern* är i klass med *Such Great Heights* fast på riktigt och inte bara en cover. I *Peace Beneath the City* mixas Depeche Mode och Johnny Cashs versioner av *Personal Jesus* samman, och ut kommer en helt annan och helt strålande låt. *Carousel* är vemod och en kall vinterkväll, då du har tappat allt hopp och inte kan ta dig hem till värmen fort nog.

Emma Rastbäck

JAMIE SCOTT & THE TOWN

Park Bench Theories

POLYDOR/UNIVERSAL

Jag brukar vara väldigt snar att döma ut 25-åriga skivdebutanter med fläskig orkestrering och en medföljande historia om det gripande levnadsödet som sellouts och produkter som de stora bolagen prånglar på folk som sväljer betet. Inte för att det skulle vara artistens fel, de är bara en bricka i det ekonomiska spelet. Det känns dock lågt och slutprodukten låter oftast ganska polerad och trist.

Jamie Scott skulle lätt falla in i den kategorin (vid 19 hade han skivkontrakt och ett stundande bröllop, vid 20 hade kontraktet rivits och barndomskärleken lämnat honom, varefter *Park Bench Theories* skrevs), men jag kan inte värja mig. Jag faller handlöst för den svulstiga radioplågelightsoul som erbjuds här, trots att jag är övertygad om att skivan hade låtit bättre med lite mindre budget.

Till en början kan Jamie Scott & The Town tyckas låta till förvilling likt Gavin DeGraw eller James Blunt, men efter några lyssningar utkristalliserar sig något eget, något som känns äkta under all den här ytan. Något som sträcker sig bortom det amerikanskt kristna soundet och är riktigt njutbart. Låtar som *Rise Up* och *Changes* är överraskande bra. Lite som senare års Hanson; präktigt och hyllig,

men det lyckas ändå tilltala mig mer än jag egentligen skulle vilja erkänna.

Emma Rastbäck

J-RO

Rare Earth B-Boy Funk Vol. 2

JUJU/PLAYGROUND

1,2,3. Vi gör en lång historia kort; Alkoholiks-rapparen J-Ro flyttar till Malmö, klickar med Juju-stallet och släpper en soloplatta vars innehåll vi absolut inte ska rabbla lika hastigt kring.

Jag skulle, förmodligen redan här någonstans i inledningen, på nästan klassiskt Erik Hjortek-manér, vanligtvis gnälla över hur detta släpp är alltför klubbigt. *Rare Earth B-Boy Funk Vol. 2* har flera spår som inte faller helt i min smak på grund av just dess klubbighet. Men faktum är att J-Ro alltid varit killen som fällt rader om att ha eldvatten i höger näve och en sötnos i den vänstra. Och han är framförallt en av få jag kan underhållas av när han egenkärt och till synes spontant kläcker dessa lättjans oneliners.

Som avbrott i skivan kommer *U Call That Love*. Jag minns hur jag två gånger i rad grät till Edo G:s *Love Comes & Goes*. Det här är ett nytt årtionde, inte samma tyngd och kanske inte heller fullt samma känslighet – men det ligger en liknande essens och rumlar i botten. Chords refräng ligger bra om än lite för gällt.

Battlecat har producerat dängan *It's So Hard*. En slirig historia med knorr, guppande ljud och en J-Ro som valsar fram över beatet. Direkt därefter kommer nästa skottsalsa i form av *Rushed*. Lyssna hur J-Ro rider in med enhandsgrepp på varningsbeatat.

Det jag beundrar med J-Ro är hans förmåga att hänga med i ropet, *men* samtidigt på sina plattor (senaste Alkoholiks-albumet inräknat) lyckas klämma in bitar, fragment och spår som vittnar om grunden... hiphopen så som vi mer konservativa satar gillar den. Det blir en slutprodukt som å ena sidan smakar för allas munnar, men också sällan drar ut åt något hålls publikuteslutande extrempunkter. Även om *Rare Earth B-Boy Funk Vol. 2* inte är en alltigenom vattentät platta så lyfter J-Ros röst och känsla upp det mindre lyckade – för att sedan blanda på det riktigt vassa.

Erik Hjortek

KANO

London Town

679/WARNER

"It Was The Streets that raised me/Streets that payed me/Streets that made me" är en rolig inledning på *The Product* när man tänker på att Mike Skinner gav Kano hans break. Men East Ham-sonen Kano är definitivt gatusmart också, lite senare i låten spottar han: "You're on the street/I'm on the beach/When I'm on the street/You're on your knees!". Kano är tuff, slipad och jävligt tajt. Även om det var tre år sedan debuten *Home Sweet Home* landade.

Han är rolig, skarp, old school, kaxig, charmig och ivrigt blinkande åt kreddiga artister som Nas samtidigt som han samarbetar med Damon Albarn och en barnkör i *Feel Free*. Visst låter det knäppt? Men det funkas alldeles lysande. Och med Vybz Kartel i *Buss It Up* skruvar han upp tempot i munlåret över bubblande beats, titelspåret är en berättelse om hur huvudstaden är i hans ögon medan *Bad Boy* är en vackert tillbakalutad r'n'b-hybrid om att skaffa brudar. Hans version av Junior Murvin-klassikern *Police and Thieves* kallad *Fighting the Nation* är överraskande på många sätt. Sedan låter han Craig David ta hand om refrängen i *This Is the Girl*, ett spår med siket inställt på radiorotation. Efter det följer *Me & My Microphone*, inspirerad dansnostalgi över

Tävla på www.groove.se!

Vinn biljetter
till Before/After
på Göteborgs-
Operan,

Lemmys självbiografi
White Line Fever

eller

The Future Is Unwritten,
en DVD om Joe Strummer.

Är du snabb kan du dessutom
vinna en resa till Amsterdam!

DIVERSE ARTISTER

Hitmusik – konsten att sätta rytm till revolt
RÅFILM

Denna halvtimmeslånga och väl fyrkantiga dokumentär (inklusive nybörjartips som extramaterial) tar avstamp i kämpaandan som proggbandet Röda Bönor uppvisade på 1970-talet för att sedan prata med bland annat Laleh, Linton Kwesi Johnson, Le Tigre och Chicks On Speed. Musikens förändringskraft är ämnet som tas upp, framför allt handlar det om feminismens olika ansikten över tid. Är musiken ett bra sätt att framföra åsikter om världens tillstånd? Självklart! Och visst kan kvinnor? Ja! På så sätt är filmen alltför enkelt uppbyggd, allt som sägs är ju självklart. Eller? Jag får för mig att vi alla inser att man kan påverka folks uppfattningar genom musiken och givetvis ska tjejer ha samma chans som killar i en traditionellt sett mansdominerad bransch. Visst är vi överens om det?

Gary Landström

STEVEN PETRICCO

Inside the Smiths

BORDER

Jag läste att Morrissey ännu en gång avböjt att vara med på en återförening med The Smiths. Denna gång med ett ekonomiskt lockbete på omkring 300 miljoner. Ja, han har väl sitt på det torra redan. Och Johnny Marr har ju Modest Mouse, lite mer krystad framgång kanske men de toppade visst USA:s försäljningslista någon vecka i våras. Så vad gör herrarna Mike Joyce och Andy Rourke idag? Tja, efter att ha stämt skiten ur Morrissey och Marr verkar de mest åka omkring och spela partyhits på diverse indiekvällar, skriva några rader på flickornas underarmar och försiktigt då och då påpeka att de en gång i tiden var med i "a pop group called the Smiths, quite big in the 80's".

Och så ställer de upp i en sorglig historia kallad *Inside the Smiths*. Sorglig i flera bemärkelser. Det ska väl sägas att Joyce och Rourke klart hade en del i The Smiths musikaliska framgång, bas och trummor är väl en stor del av ljudbild, men med två sådana artistiska giganter i samma band är det svårt att hävda sig. De är ju inte direkt Sting och Phil Collins, eller ens Peter Hook och Steve Shelley. Så det känns ju måttligt intressant att se och höra dem puttra fram anekdoter om när de tog syra bakom trumsetet och hur basgångarna fyller ut Marrs melodier. Vi får höra andra kändisar hafsigt uttala sig om Smiths storhet; Mark E Smith, Buzzcocks och just Peter Hook. Som om vi inte visste om att de var ett fantastiskt band. Några hafsiga klipp med Kaiser Chiefs och Ordinary Boys ser mest ut som bortklippt Channel 4-material, ogenomtänkt och fladdrigt. Vilket för övrigt är ganska talande för hela filmen, det är verkligen ogenomtänkt och fladdrigt. Följdfrågor som aldrig ställs, taskiga klipp och allmänt amatörmässigt utförande. Till och med intentionen med filmen känns fattig, det är som att göra en timmes dokumentär om kokens ärtsoppa under slaget vid Waterloo. Den var kanske outhärlig men är i sammanhanget väldigt intressant. Sedan får vi faktiskt inte höra en enda Smiths-låt, det närmaste är när Rourke spelar lite på sin bas och ett stycke instrumentalt Marr-surrogat. Sorgligare än så kan det knappast bli. Så efter att ha sett *Inside the Smiths* blir jag inte ett dugg förvånad över varför Morrissey är en så envis nej-sägare.

Fredrik Eriksson

ett skränigt jazztrumbreak med Kate Nash på gästsång. Superhäftigt i all sin De La Soul-prakt.

Några spår här och var är lite väl smöriga, men som helhet är Kanos bästa tid nu. Han är hungrig på att göra grym och gränsöverskridande grime och har gåvan (vilket han också förklarar på avslutande *This Is My Life*). *London Town* är ännu en solid och nydanande platta av flera kommande från Kane Robinson.

Gary Landström

KINSKI

Down Below It's Chaos

SUBPOP/BORDER

Som att spela Kyuss på 45 varv. Det var min första tanke. Nu efter många stunder med Seattle-bandet Kinski så består den känslan. Enkel och relativt rak rock med massor av fuzz, dist och overdrive – eller vad man nu kallar det. Långa gitarrutsvävningar utan att det blir onani med solon till höger och vänster, bara sköna malande riff. Det här är en skiva som till största delen är instrumental. I vilket fall som helst så är *Down Below It's Chaos* en riktigt bra skiva.

Per Lundberg GB

KORN

Korn

VIRGIN/EMI

En gång i tiden kändes Korn ganska viktiga, tillsammans med Deftones sparkade de liv i en genre som började stagnera och tas över av illasinnade producenter från Kalifornien som polerade och polerade. Tyvärr så finns det inte så mycket kvar av det bandet längre. Hyfsat oinspirerade fortsätter tre ursprungsmedlemmar att harva och harva. Och av det som gjorde Korn unikt finns egentligen bara Jonathan Davis röst kvar – och ibland inte ens det.

Dubbelgitarrerna är borta, Fieldys underbart slappa bas är helt försvunnen och ibland ersatt av syntar, vilket känns oerhört skrämmande. Men vad som framförallt saknas är Korn alldeles egna groove. Korn brukade ha ett slags mellantemposväng som var så vansinnigt att man knappt kunde stå still. Jag vet inte vad som hänt, men nya skivan är statisk, stel och trist. Visst, vissa låtar svänger, bland annat öppningen *Starting Over* med helt grymma trumattacker från Terry Bozio, men sen går det i vågar och ibland är det så tråkigt att jag bara vill stänga av. Tråkigt, för Korn är fortfarande ett band som mitt hjärta slår lite extra för.

Mathias Skeppstedt

JENS LEKMAN

Night Falls Over Kortedala

SERVICE/BORDER

"Göteborg behöver mjukas upp!" är den fantastiska lilla soft rock-klubben Blommor och Bins slogan. Det skulle också kunna vara en ganska träffande alternativ titel på *Night Falls Over Kortedala*. För är det någonstans det uppenbarligen behöver mjukas upp är det Kortedala, enligt Jens.

Här ligger det tydligen döda katter på gräsmattan, och nazister kallar honom bög och slås. Jens gör dock vad han kan, fyller en skiva med naivt romantisk mjukispop, kanske trycker in det svullna, ömma och bultande hjärtat i en manchesterkavaj och visslar. Proppar skivan full med harpa, trevliga samlingar och renommerade gäster. Han är ju en crooner till fullo nu, mest på gott. Då går det inte att egentligen ha några små gester, lika bra att dra på med *Falcon Crest*-temat, en vingård sitter fint intill bingofältet.

Vissa tycker att Jens är hopplöst uppbåst självömkande och det kan man säkert tycka. Även om det är oräddvinst. Jag kan inte komma på varför det inte är godtagbart att kasta upp alla sina romantiska idéer så där framför näsan

på oss oskyldiga. Jag gillar det. Tar gärna emot det med öppna armar, bara det inte blir frikyrka av alltihop. Det blev det en gång när jag såg honom på en pir.

Fast ja, jag gillar nog *Your Arms Around Me* bäst, helt utan anledning. Och *Shirin* som är en fin hyllning till hans frisör. Jag önskar att jag kunde komma på tanken att göra något fint till min frisör också. Kanske tycker jag om dem för att de är minst anspråksfulla och inte har så mycket med kyssar att göra. Annars är det rätt mycket av dem. Ändå, Göteborg blir nog lite mjukare nu i alla fall och det är bra.

Fredrik Eriksson

ANNIE LENNOX

Songs of Mass Destruction

SONYBMG

Efter de monumentala succéerna med albumen *Diva* och *Medusa* så passerade 2003 års *Bare* förbi utan att göra något större avtryck. Delvis berodde det kanske på ett förändrat musik-klimat, men också på att albumet inte innehöll några singlar i klass med *Why* eller *No More I Love You's*. *Songs of Mass Destruction* är också en ganska nedtonad historia, men det känns ändå som en nytänd Annie Lennox.

Engagemanget i samhällspolitiska och humanitära frågor har bara blivit större med åren och därför ett återkommande tema i låtarna. Särskilt tydligt blir budskapet i feministiska *Sing* där även kollegor som Madonna, Celine Dion, Joss Stone och Shakira medverkar. För övrigt en av de bästa låtarna på skivan. Sängmässigt så har Annie samma skärpa som alltid och man kan inte annat än att kapitulera för den rösten. Som gammalt Eurythmics-fan vill jag gärna utse rockande cajunkryddade *Ghosts in My Machine* till plattans bästa låt, men sanningen är att samtliga låtar växer med varje lyssning så tids nog kommer antagligen favoriterna att ha ändrats. Jag kan bara konstatera att *Songs of Mass Destruction* innebär en stark återkomst för en av de största personligheterna inom populärmusiken de senaste 25 åren. Höstens soundtrack stavas Annie Lennox.

Thomas Rödin

LIBRA

Something Real

ELECTRIC FANTASTIC RECORDS

Elektronikamaffian från Hässleholm har utökats med Libra, en tjej som är besläktad med många talanger. Hon är Revlon 9:s tungsinta syster och Cocteau Twins borttappade trilling. Dova 80-talssyntar spetsade med Libras vemodsröst skapar en andaktsliknande känsla som känns ända ut i fingerspetsarna, det är skrämmande vackert på bästa David Lynch-vis.

Sophie Rimheden byter helt riktning med sin remix av *Something Real*, det är studsigt syntpop som skulle vara en skön kontrast mot det natt-svarta, om det inte vore för att Libras röst fallit ner i ett glättigt Annie Lennox-dike. Behöver jag ens tillägga att Andreas Tilliander har ett finger med i spelet? Han har säkert mastrat skivan.

Camilla Hansson

MINISTRY

The Last Sucker

13TH PLANET/SOUND POLLUTION

Från och med september i år sätter Al Jourgen sen mer eller mindre streck för industrilegenden Ministry. *The Last Sucker*, precis som titeln anger, är gruppens elfte och sista studioalbum. Titeln skulle också kunna syfta på George W Bush, för Al Jourgensens musikaliska korståg mot honom fortsätter – men att anta att det inte kommer fler dumma ledare vore naivt.

Jag är dock inte så imponerad av *The Last Sucker*. Det är ös, men inte så mycket finess. All W Bush-hets i form av samplade citat börjar lukta rättshaveri, eller i alla fall tjat. Visst, många kommer säkert att gilla det, men inte jag. Jag tycker istället att *Houses of the Molé* från 2004 ska bli ihågkommen som Ministrys bästa platta från 2000-talet.

Torbjörn Hallgren

KATE NASH

Made of Bricks

POLYDOR/UNIVERSAL

Every now and then kommer kommer ett nytt "stjärnskott" som verkligen förtjänar uppståndelse. Lily Allen är ett sådant fall. Kate Nash får oundvikligen tamps med jämförelser med fröken Allen. Jag skulle inte säga att

KATIE MELUA

Pictures

DRAMATICO/BONNIERAMIGO

Framgångssagan Katie Melua är nu inne på sitt fjärde år och ingenting tyder på att den ska ta slut. Trots att hon vunnit publikens hjärtan så har hon dock aldrig lyckats övertyga de svenska recensenterna om sin storhet (förutom undertecknad då). Vilket jag finner lite märkligt när hon faktiskt trots allt besitter en utomordentlig röst, ett unikt anslag och en stark personlighet.

Nya albumet *Pictures* fortsätter i samma fotspår som föregångarna, men i en del av låtarna känns det som om det är en lite poppigare Katie vi möter. Dock finns fortfarande influenserna från jazzen och bluesen kvar i botten. Här finns kanske ingen hitlåt i klass med *9 Million Bicycles* eller *The Closest Thing to Crazy*, men i gengäld tror jag att fröken Melua fått till sitt jämnaste album hittills. När jag lyssnar på *Pictures* slås jag plötsligt av att många av låtarna på skivan lika gärna skulle kunna vara signerade Paul Simon, och det betyder att man har nått väldigt hög rang på min lista över de bästa låtskrivarna.

Som producent och låtskrivarkamrat hittar vi återigen Mike Batt och det känns

som om man i och med detta senaste tillskott skapat en verkligt gedigen skivtrilogi tillsammans. Fokus ligger på text och melodi och som lyssnare så möts man sällan av några särskilt bombastiska arrangemang. Det här är låtar som kommer att låta lika bra framförda på enbart en akustisk gitarr. Här finns inga spår av prestationsångest på grund av de tidigare framgångarna och Katie fortsätter själv säkert att gå sin egen väg. Ska man hitta något negativt så hade det kanske varit trevligt om hon vågat ta ut svängarna lite extra någon gång, men så länge materialet håller den här kvaliteten så är det synd att klaga. Bästa spår: inledande *Mary Pickford* och första singelsläppet *If You Were a Sailboat*.

Thomas Rödin

Will.I.am

SONGS ABOUT GIRLS

Release 26 september 2007

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

ENTHRONED - TEATRA KARCIST

HORDEN ÄR TILLBAKA! DET LEGENDÄRISKA KULTBANDET ÄR TILLBAKA OCH ÄR FORTFARANDE TROGNA DERAS GENRE "BLACK METAL". "TEATRA KARCIST" ÄR RÅ, ÖPOLERAD, AGGRESSIV OCH DESTRUKTIV. PRODUCERAD AV HARRIS JOHNS (SODOM).
NAPALM RECORDS

NIGHTWISH - DARK PASSION PLAY

NYTT ALBUM AV FINLANDS STÖRSTA METALBAND NU MED DEN SVENSKA SÅNGERSKA ANETTE OLZON. INNEHÅLLER HITSINGELN "AMARANTH".
TURNÉ I HÖST!
NUCLEAR BLAST

RIDE THE SKY - NEW PROTECTION

NYA BANDET FRÅN ULI KUSCH SOM GJORT SIG ETT NAMN GENOM BANDEN "HALLOWEEN" OCH "MASTERPLAN". DETSAMMA GÄLLER FÖR BJÖRN JANSON SOM TILL VARDAGS ÅTERFINNS I "BEYOND TWILIGHT" OCH "TEARS OF ANGER". PÅ TURNÉ MED "SONATA ARCTICA" OCH "EPICA" I NOVEMBER.
NUCLEAR BLAST

THE SORROW -

BLESSINGS FROM A BLACKENED SKY

ÅRETS ABSOLUTA NYKOMMLINGAR I BLA. METALHAMMER, ROCK HARD OCH BLAST MAGAZINE. ETT MÄSTERVERK AV MÖDERN METAL MED FANTASTISKA MELODIER, MÖRDANDE REFRÄNGER OCH KOMPROMISSLÖSA OLD SCHOOL RIFF.
DRAKKAR ENTERTAINMENT

AMORPHIS - SILENT WATERS

AMORPHIS FÖLJER UPP SUCCÉN "ECLIPS" MED ETT FANTASTISKT KOMPITENT OCH MUSIKALISKT ALBUM. AMORPHIS HAR VUXIT SIG STARKA OCH HAR ETT VIDA KÄNT RYKTE OM ATT LEVERERA 100% KVALITET PÅ BÅDE SKIVA OCH SCEN.
NUCLEAR BLAST

HANOI ROCKS - STREET POETRY

DE FINSKA ROCKARNA ÄR TILLBAKA MED DERAS MEST KRÄFTFULLA ALBUM HITILLS. INKLUDERAR DERAS SENASTE HITSINGEL "FASHION" SOM DIREKT KNEP 1:a PLATSEN PÅ DEN FINSKA HITLISTAN OCH STANNADE DÄR I TRE VECKOR.
NUCLEAR BLAST

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish och Sabaton direkt till din mobil.

www.soundpollution.se
downloads, postorder mm.

det är särskilt orättvist. Möjligen ligger Kate Nash mer åt singer/songwriter-hållet än en sveltig klubb i en London-källare, men ändå. Det finns klubb-vibbar, reggaeinfluenser och elektronisk popkänsla även hos Kate.

Made of Bricks är en rakt igenom skön platta som omedelbart skvallrar om talang. Varför försöka sälja henne genom att dra en ointressant historia om hur hon "egentligen ville bli skådespelerska men sedan bröt benet och fick en gitarr av sin mamma för att sedan börja skriva låtar eftersom hon inte hade något annat att göra"? Musiken talar väl för sig själv?

Christian Thunarf

NIGHTWISH

Dark Passion Play

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Det börjar bra, så bra. Riktigt tunga gitarrer med massor av blås och stråkar, hinner tänka att det här verkligen kan vara något. Men just då börjar sången och musiken förvandlas snabbt till den sortens hårdrock som vi serveras i Melodifestivalen. Det är tunt, menlost och tamt. Lite så här fortsätter Nightwishes nya platta, den far som en berg-och-dalbana mellan toppar och avgrundsdjupa dalar. Det är så ojämnt och på ett sätt osäkert att jag får svårt att bestämma mig för vad jag tycker. Ibland är det metall, ibland schlager och ibland pretentiösa symfoniballader. Jag vet inte om det är så lyckat att försöka vara Sha-Boom, Enya och Dimmu Borgir i ett, men det är ju kul att nån försöker i alla fall.

Mathias Skeppstedt

THE PERISHERS

Victorious

NONS/BONNIERAMIGO

Älskade norrländska svärmod! The Perishers har på sina båda föregående album förpackat denna raritet på ett mycket fint och tilltalande vis, men det har på något sätt känts lite valpig. På *Victorious* tors de vara lite, lite större och plötsligt är de helt rätt. De spelar sin emoidie med pondus på ett sätt som får dem att låta trovärdiga. Sångaren Ola Klüft har till sist vuxit i sin röst och The Perishers som helhet har vuxit i sitt uttryck.

Den tidigare ganska slätstrukna rocken har på *Victorious* blandats upp med små, men ändå betydande countryinfluenser. Ett gitarrplock här, ett piano där, och vips känns The Perishers mer levande.

Emma Rastbäck

PLASTISCINES

LP1

VIRGIN/EMI

19 år gamla, samtliga boende i Paris och själen full av distade gitarrer som, genom ett filter av Libertines, Clash och en avstickare till dåtidens punkscen, har samtliga strängar på rätt plats skivan igenom. Låt dig inte skrämmas av pinsamma låttitlar som *Pop in*, *Pop Out*, för det är i själva verket en svärm av charm som hemskt gärna hade fått pågå betydligt längre än de 1:10 minuter som vi får till godo. Den finliga, lite ungdomliga punkarrogansen och riot grrrl-kärleken lagom för en behaglig överdos klockar in strax över 28 minuter. Lika många år senare är det här troligtvis ett perfekt, lagom skitigt vykort från en tid som bevisligen aldrig dör.

Andreas Häggström

RAGING SPEEDHORN

Before the Sea Was Built

PLAYGROUND

Med två nya medlemmar i bagaget, Bloody Kev på sång och Dave Thompson på bas, släpper de gamla hardcorebritterna sitt fjärde album. Och jag måste säga att jag tycker de är bättre än nånsin, det är mörkare och hårdare och med en mycket snygg ljudbild. Gitarrerna är inte så distade men lika hårda för det och

med en härligt vass bas som följer gitarr och trummor som en Stureplans-stalker. Det är korta, brutala låtar som skalat bort allt onödigt och kör på så gott de bara kan. Det här är en platta jag verkligen gillar. Härligt!

Mathias Skeppstedt

JOSH RITTER

The Historical Conquests of Josh Ritter

V2/BONNIERAMIGO

Jag upptäckte Josh Ritter via en samlingskiva från brittiska Uncut förra året. *Girl in the War* blev ett soundtrack till min dåvarande Venedigvistelse. Men vid närmare undersökning av Ritters förflutna fann jag mig själv uttråkad och besviken. Ganska tradiga låtar skrivna i samma feiga stil med begränsad fantasi. Nya verket är betydligt piggare, även om det innehåller både starka toppar och mediokra dalar.

Josh Ritter är en skicklig låtskrivare, som trots att han inte är speciellt egen klämmer ur sig en riktigt bra platta. *To the Dogs Or Whoever* inleder med oväntat svängig gubb-pop, men det finns även plats för mer finstämda stunder och sköna bilåkarspår. Ibland är Josh Ritter på gränsen till sliskig (läs: Rufus Wainwright), men han klarar sig ändå.

Christian Thunarf

SHOOTING JOHN

Happiness +/-

MARILYN/SOUND POLLUTION

Faktum är att skånska Shooting Johns andra album ger mig huvudbry. Och ett enormt sådant. *Happiness +/-* är något av den mest svårflörtade skiva jag lyssnat igenom på sista tiden. Vid första genomlysningen tycker jag mig höra förbipasserande countrypop, sammansmälta låtar med någorlunda potential. Likväl medioker, säker bakgrundsmusik.

Men ändå måste jag lyssna på skivan igen, igen och igen för jag känner, jag bara vet att det finns något där. Det ligger och gror i *War* och *Love and Will* och jag kan bara inte släppa skivan innan jag hittat det. Det är den svårflörtade charmen som ju i sig är det säkraste kortet för uppmärksamhet (ni har också testat det på klubben, kom inte och säg nåt annat) som håller en kvar i sitt hårda grepp, och denna fixering den skapar ger slutligen utdelning. För ju fler varv skivan snurrat i min stereo, desto mer växer den till något vackert, förståeligt och berörande. *Mistaken* får mig att tänka på Ryan Adams innan han blev gubbig och dålig och kan bara beskrivas som

en självklar låt. En ren refräng och text. Fullkomlig. Tyvärr stannar en del låtar kvar på det hissmusikstadiet, men det kan jag förlåta för jag börjar faktiskt grina till *Emptiness of Days*. Genant? Kanske. Oprovocerat? Absolut inte.

Nina Einarsson

SMALL FLOWERS CRACK CONCRETE

Build Me a Brand New Sky

FIRST TAKE RECORDINGS

Malmötrion Small Flowers Crack Concretes debutskiva *Build Me a Brand New Sky* är influerad av Sonic Youth på mer än ett sätt. Utöver bandnamnet, taget från en låt på *New York City Ghosts & Flowers*, i mitt tycke en av Sonic Youths bättre skivor, hörs det även musikaliskt med gitarrmattor som lägger sig som en mjuk filt runt öronen. Men även mer renodlade grungeinfluenser hörs, vid mer än en gång går det att misstänka att även Soundgarden är en möjlig inspirationskälla.

En del låtar skulle nog vinna på att influenserna tonades ned, men tro därför inte att SFCC inte skulle stå stadigt på egna ben, för det gör de. Erika Rosén sjunger lika bra som gitarrerna låter (som spelas av Rosén och Henrik Hoffer), Magnus Bergs trummor är tajta och låtarna välskrivna. Bra insatser också från Lotta Wenglén, aktuell med egen skiva, och Cecilia Nordlund (Souls, Monkeystrikes) när de gästar på sång i *New York or My Home*.

Stort plus också för ingående beskrivningar av utrustning som användes vid inspelningen. Till nästa skiva önskar jag mig lika detaljerad beskrivning av pedaler, kablar och hörlurar.

Sara Jansson

SOPHIA SOMAJO

Stockholm Calling

CONCRETE FOREST/WARNER

Det är inte bara Sophia Somajos kaxighet och ljusa stämman som påminner om Robyn, nej hon verkar dessutom vilja styra det mesta kring musiken själv. Hennes självproducerade sexspårs-EP är en spännande djupdykning in i en blinkande elektronisk ljudmix där charmen är allstades närvarande. Dessa få låtar är ett säkert tecken på att vi här upptäckt morgondagens stjärna eftersom hon bemästrar både maffig electronica i *Rebound* och snärtig pop med knorr och budskap ("don't you download me/I get no money/this shit ain't free") i *Dig This*. Sophia Somajo är ett riktigt fynd som väntar på att upptäckas av alla med smak och stil.

Gary Landström

SHIOUXSIE

Mantaray

UNIVERSAL

Det kom som en överraskning att Siouxsie skulle komma med en ny platta, och solo dessutom. Att den skulle vara så här bra var egentligen mer än jag kunde hoppats på. En ny skiva långt efter en idols bäst före-datum är alltid en väldigt osäker affär. Man vill höra den, man vill köpa den, för en gång så betydde de så mycket, men samtidigt så vet man att man kommer att bli besviken.

Men Siouxsie gör tvärtom. Hon rider inte på gamla meriter, hon har inte spelat in en ny Banshees-platta, hon har tagit ett stort steg framåt. Ljudbilden är mer maskinell än postpunk, och låtarna mer raka uppåt-stänkare än goth. Det är mer gitarrer, mer trummor och mer dramatik än man kan begära, och för att toppa av allt så sjunger Siouxsie lika bra som hon alltid gjort. *Into a Swan* är bland det bästa

och mest spännande hon gjort på mycket länge, speciellt de Creatures-doftande trummorna i mitten på låten. *Loveless* är en tuggande, gränsöverskridande, suggestiv sak med en underbar xylofon och tjutande gitarrer. Men givetvis håller skivan inte rakt igenom, det är lite för mycket begärt av en artist som nyss fyllt 50, och hållit på i över 40 år. Men det är bra, det är riktigt bra.

Mathias Skeppstedt

BEFORE/ AFTER GÖTEBORGSOPERANS BALETT

MED GÄSTER
MAGNUS ROSÉN
JOAKIM KALLHED
THE 4 PHACES
DANSVERK AV
ANNABELLE LOPEZ
OCHOA, TERO SAARINEN
OCH JIRÍ KYLIÁN.

8-27 SEPTEMBER 2007
BILJETTER 031-13 13 00
WWW.OPERA.SE

GÖTEBORGSOPERAN

Woody West

ALTERNATIV ROCK, POP & COUNTRY

SEPTEMBER

- 12 WOODY WEST VARDAGSKLUBB!**
LIVE: IRENE (GBG)
Releasefest Pusterviksbaren kl 21.00
- 15 WOODY WEST LÖRDAGSKLUBB!**
LIVE: BJÖRN KLEINHENZ (GBG) | THE BOOK OF DANIEL (GBG)
Pusterviksbaren kl 22.00
- 26 WOODY WEST VARDAGSKLUBB!**
LIVE: PINTO (GBG) | GLOCKENSPIEL (GBG)
Releasefest Pusterviksbaren kl 21.00

OKTOBER

- 2 DAVID VANDERVELDE (US)**
Pusterviksbaren kl 21.00
- 10 WOODY WEST VARDAGSKLUBB!**
LIVE: AWSOME COLOR (US) | SUPPORT SOLARIUS (GBG)
Pusterviksbaren kl 21.00
- 20 WOODY WEST LÖRDAGSKLUBB!**
LIVE: SAMBASSADEUR (GBG)
Releasefest Pusterviksbaren kl 22.00
- 24 WOODY WEST VARDAGSKLUBB!**
LIVE: JIM WHITE (US)
Pusterviksbaren kl 21.00
- 26 SLIPPERY PEOPLE/WOODY WEST**
LIVE: HANDSOME FURS (US)
Pusterviksbaren kl 22.00
- 27 KURT WAGNER (LAMBCHOP, US)**
Nefertiti kl 19.30

NOVEMBER

- 3 LUCINDA WILLIAMS (US)**
Trägarb kl 19.30
- 7 WOODY WEST VARDAGSKLUBB!**
LIVE: HERMAN DUNE (FRA/SWE)
Pusterviksbaren kl 21.00
- 10 O'DEATH (US)**
Sticky Fingers kl 20.00
- 11 MARK OLSON (EX-JAYHAWKS, US)**
Pusterviksbaren kl 21.00
- 17 WOODY WEST LÖRDAGSKLUBB!**
LIVE: DAVID ANDREAS (GBG)
Releasefest Pusterviksbaren kl 22.00
- 18 RYAN ADAMS (US)**
Konserthus kl 19.00
- 21 WOODY WEST VARDAGSKLUBB!**
LIVE: ILIKETRAINS (UK)
Pusterviksbaren kl 21.00

DECEMBER

- 5 WOODY WEST VARDAGSKLUBB! SÄSONGSAVSLUTNING**
LIVE: HOWLIN RAIN (US)
Pusterviksbaren kl 21.00
- 15 WOODY WEST LÖRDAGSKLUBB! SÄSONGSAVSLUTNING**
Pusterviksbaren kl 22.00
- 25 WOODY WEST STORA JULFEST!!!**
Pusterviksbaren kl 22.00

THE SOULSHAKE EXPRESS

Heavy Music
BAD REPUTATION

Om man tar sena Hellacopters, Blues Explosion, BRMC, White Stripes och Datsuns och mixar blir slutresultatet The Soulshake Express – en härligt fruktigt "soulig" milkshake. För visst bär den frukt, musiken från värmlandsskogarna, även om det är samma äpplen och päron man pallat från det musikaliska släktträdet sedan 70-talet. Ska man vara retro är det oundvikligt att påminna om redan existerande band, men det gör faktiskt ingenting i det här fallet. The Soulshake Express låter minst lika bra som föregångarna. Soul/blues-rocken de spelar är av en typ som känns tidlös. Det märks att bandet har ett brinnande behov av att uttrycka färgsprakande känslor, vilket sprider ljuvliga värmeströmmar till lyssnarna – ett sound med sexig utlevelse. Rock'n'rollen borrar sig igenom de blå känslorna och utmynnar i en livfull knockout. Den har redan slagit sig ut ur vårt egna lands gränser, trots att bandet tidigare bara gett ut en EP. *Heavy Music* släpps i såväl USA som på olika håll ute i Europa. Hamnar Soulshake Express på en scen nära mig lär jag vara där med expressfart.

Mathilda Dahlgren

THE SUNSHINE

I Heard a Rumour About You Boy
BONNIERAMIGO

Uppföljaren till 2005 års hyllade *Love* landar snart i skivdiskarna, och Stockholmsslynglarna låter om möjligt ännu kaxigare än senast. Om det är äkta attityd eller mer av en image är svårt att avgöra, och egentligen spelar det ingen roll. Den ger musiken det där lilla extra för att den ska kännas lite skoj. Lite som med Broder Daniel eller Mando Diao.

Musikaliskt befinner sig The Sunshine dock en bit ifrån dessa, lite i samma trakter som mina gamla favoritband Pendletones och Lola Barbershop. I den där svårdefinierade brytpunkten mellan 60-talet och idag, med svängiga poplåtar och våldraperad sång, gärna med självhäftande refränger. Låtar som *Work Tomorrow* och *Yeah, OK!* är smått obetalbara.

Emma Rastbäck

UGK

Underground Kingz
JIVE/SONYBMG

Det var ett tag sedan Pimp C och Bun B gjorde något ihop. Båda har roat sig på egen hand med soloalbum och annat. Men nu har de i alla fall gjort en storstilad comeback som band.

26 låtar plus bonus är inget ovanligt i hiphop-sammanhang men att alla (nästan alla i alla fall, bortsett från någon enstaka utfyllnad) faktiskt håller, hör däremot inte till vanligheterna. UGK har lyckats få till ett riktigt skönt, lättlyssnat, hiphopalbum. Det är souligt och svängigt blandat med hårda beats. Och trots en massa gäster som Talib Kweli, Dizzie Rascal, Three 6 Mafia, Slim Thug, Outkast, Kool G Rap och Big Daddy Kane känns det inte alls rörigt utan mest kul.

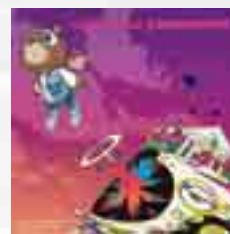
UGK och gäster har gjort en riktig fullträff till skiva och de som räknat ut Pimp C och Bun B som två föredömmen får nog tänka om.

Sara Thorstensson

KANYE WEST

Graduation
ROC-A-FELLA/UNIVERSAL

Det är tydligt när man lyssnar på 50 Cent och Kanyes nya (tredje) plattor att de inte håller på med samma sak, fastän de försöker bygga upp rivalitet för att boosta försäljningen. Fiddy är sig biffiga busen i storstadsgungeln som jämför sig med 2Pac medan Kanye är smart och preppy i sina seglarkläder och hellre blinkar åt A Tribe Called Quest. Men när beef måste ju finnas.

Kanye bygger ju dessutom sin popmusik på väl hörbara samplingar, medvetna texter och en orkestrerad/sakral känsla. Men han är ju även underhållande. Och hårt arbetande. Spelningen på Way Out West nyligen var riktigt charmant och maffig.

När Kanye nu går ur skolan när han höga betyg överlag, men vissa låtar står ändå ut mer än andra. Daft Punk-iga singeln *Stronger* självfallet, hans snärgiga självbiografiska anthem *Can't Tell Me Nothing*, Mos Def-samarbetet *Drunk and Hot Girls*, syntsvajiga *Flashing Lights* och personliga favoriten, snyftiga *Everything I Am* där Primo scratchar Public Enemy.

Graduation är höstens första popkanonad av en av branschens största som går från klarhet till klarhet. Och ingen fixar kör- och stråkarangemang som Kanye.

Gary Landström

LOTTA WENGLÉN

In the Core
ROOTSY/BORDER

In the Core är soloalbum nummer fyra för Lotta Wenglén, och det ska tydligen skilja sig musikaliskt från de tidigare. Själv har jag har inte hört hennes tidigare skivor men är väldigt förtjust i ljudbilden jag får höra här. Den är avskalad och ger ett välförtjänt uttryck till Wengléns röst, men den skapar också utrymme för distorsion och annat kul. På sina ställen ganska likt Katharina Nuttall, som för övrigt producerat en av låtarna och medverkar som gästmusiker på två.

In the Core omfattar flera olika ämnen och sinnesstämningar, vilket kommer väl till uttryck i viktiga titellåten, samt i vackra *Me and My Girl Friend Had a Wonderful Time at a Damien Jurado Show*. Två favoriter är den inledningsvis Bob Dylan-ekande och mot slutet röjigt souliga *Your Love*, och *In a Beautiful World* som har riktig sommarplågepotential.

Sara Jansson

ZEITKRATZER (feat. LOU REED)

Metal Machine Music
ASPHODEL/DOTSHOPSE

Okej. *Metal Machine Music*. Lou Reeds dubbel-LP från 1975 med närmast kompakt feedback. Fyra sidor gnissel som alla trodde Lou Reed släppte för att komma ur sitt skivbolagskontrakt. Utom Lou Reed, som hävdar att det är genomarbetade seriösa kompositioner. Han, och en växande skara noise-fans. Nästan 30 år senare och tio man starka kammarorkestern Zeitkratzer är begejstrade. De transkriberar verket och kontakter Reed. Vill han komma och spela med dem i Berlin? Det vill han.

Att lyssna på *Metal Machine Music* är att mötas av en vägg av oljud. Zeitkratzer använder stråk- och blåsinstrument istället för elgitarrer och förstärkare, men det är nästan lika oögenomträngligt. Ändå finns där strukturer. Mönster uppenbarar sig i kakofonin. Intressantast är de sista fem minuterna när Lou Reed kommer in med sin gitarr och sina effektpedaler. Då blir det nästan njutbart. Extra roligt är det att gruppen till och med återskapar ljudet av den locked groove som avslutar originalvinylens sista sida.

Skivan kommer i ett dubbelpack med både CD och DVD. DVD:n har framträdandet på video, i 5:1-ljud. Det är snyggt filmat, och det ger musiken en extra dimension att även se musikerna frenetiskt fila på sina instrument. Dessutom finns där en både rolig och intressant 25-minuters intervju med Lou Reed, där han berättar om sina tankar om *Metal Machine Music*.

Det här är absolut inget jag vill lyssna på mer än någon enstaka gång, det är rätt outgårdligt, men det har ett existensberättigande.

Henrik Strömberg

Nudie Jeans co

macforum

CD 7 • 2007

Musik är som livet självt, lite upp och ner. Men musik kan ocks vara livet självt, härligt levande musik kan lyfta vilken dag som helst, därför sätter vi ihop denna Groove-CD. Den förgyller ditt liv – så bli prenumerant NU! För att få Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppges både post- och mailadress. Välkommen!

1 Amy Speace

Not the Heartless Kind

Som nån slags americanadoftande och bångstyrig PJ Harvey kickar inflyttade New York-bruden Amy Speace igång denna Groove-CD. Hennes band The Tearjerks ryter med distade slidegitarer medan Amy låter som den tuffa bruden i högstadiet man hoppades skulle bli ens bästa kompis. Hon är cool, humoristisk och på väg att bli en riktigt stor stjärna. Dags att upptäcka redan nu.

www.amyspeace.com

2 Foo Fighters

The Pretender

Dave Grohl och hans polare fortsätter oförtrutet att rocka, ny platta kallad *Echoes, Silence, Patience & Grace* finns runt hörnet. Från den hämtar vi denna hormonstinna rockslägg med galet intensiv refräng, det känns som Dave tar i så han är på väg att implodera. Kanske beror det på att han vill få oss att fatta att bandet inte är posörer utan äkta vara.

www.foofighters.com

3 Revenge Of Lorenzo

Unknown

Bandet är relativt färskt, men medlemmarna är alla rävar i musiksammanhang, bland annat har Johan Reivén spelat i Lok och Carlos Sepúlveda i Psycore (och Svedens Finest som var med på en Groove-CD för nåt år sedan). Revenge Of Lorenzo lutar mer åt Alice In Chains och den hårda grungen. Fast med Prince-aktig sång emellanåt. Tungt!

www.revengeoflorenzo.com

4 Sophia Somajo

Stockholm Calling

Sveriges nya stjärnskott heter definitivt Sophia Somajo, en 22-årig musiktalang utöver det vanliga. Som en blandning av Robyn, Neneh Cherry och Laleh slår hon undan benen på alla som lyssnar på hennes EP

Stockholm Calling. Är detta Stockholms nya anthem, även i officiella sammanhang?

www.myspace.com/sophiasomajo

5 Aril Brikha

Kept Within

Outsägligt vackert svävar *Kept Within* genom rummet. Behövs batteriladdning eller lisa för själen är Aril Brikha leverantören. Luftigt funkig och fint fläktande som man ofta längtar efter att livet ska vara, lite som sommaren kunde ha varit om den bara infunnit sig...

www.artofvengeance.com

6 Nagisa Soldier

Breathe

Soloartisten bakom namnet Nagisa Soldier, inflyttade gotlänningen Annika Wassén, drar paralleller till en viss isländsk sångikon när musiken ska förklaras: "Om Björk hade varit lite mer queer eller politisk och släppte solo-plattor på 80-talet". Och visst är det stämningfullt och suggestivt. Albumet *The Wake up Call* kommer i höst.

www.myspace.com/nagisasoldier

7 The Rendez-Vous

Honey

Extremt begåvade sångerskan Iris Esell tar med sitt kompletta register befälet över denna syntdiscolåt i nya projektet The Rendez-Vous. 80-talsvibbarna är tunga och dramatiska, väldigt annorlunda mot vad Iris och pojkvännen Richard Reynolds gjort tidigare. *Honey* borde vara gjuten på dansgolvet landet över.

www.myspace.com/therendezvous

8 Mars TV

It's Never Serious With Me

Denna unga duo härstammar från Blekinge, de gör klatschig syntpop med självhäftande refräng och skönt dunk. Till synes okomplicerad bruksmusik à la Pet Shop Boys med smiley-känsla och smådeppiga texor. Och *It's Never Serious With Me* släpper inte taget. Den växer och frodas som ett omätligt syntmonster.

www.myspace.com/marstv

9 Ministry

Let's Go

Jävlar vad intensiv Al Jourgensen är. Fortfarande. Ministrys kompakta och malande ljudvägg är heller inte svår att känna igen.

Gitarrsolona verkar hämtade ur helvetets masugnar och kaskaderna av ljud angriper hela tiden. Känns tråkigt att Ministry ska dra sig tillbaka efter *The Last Sucker*, deras kompromisslösa attityd kommer att bli saknad.

www.thirteenthplanet.com

10 HIM

The Kiss of Dawn

Finska rockstjärnornas nya platta *Venus Doom* är tyngre och mer gitarrdominerad än senast, det skvallrar renande *The Kiss of Dawn* om också med sina tuggande monsterriff. Men popsensibiliteten som sätter flickhjärtan i brand finns där också. Det bästa av båda världar således. Bam Margera kommer att fortsätta att hylla HIM.

www.heartagram.com

11 Epica

Never Enough

Dessa symfoniska metal-holländare är aktuella med tredje fullängdaren *The Divine Conspiracy* där *Never Enough* är en av höjdpunkterna. Den kastar sig ut i stratosfären med rejäl uppvind, glider runt ett tag för att sedan explodera över jorden i stråk-, bas-kaggs-, kör- och gitarrorgier modell större. Och fyrverkerier är bra!

www.epica.nl

12 Vaniljfamiljen

Stau

Bombväder heter albumet som Tranås-ättade fyramannabandet Vaniljfamiljen spelade in på två dagar, som släpps inom kort. *Stau* är ett smakprov som låter Winnerbäck, Sundström och andra rockpoeter (även lite Thåström), med fötterna stadigt på marken. Skönt och chosofritt.

www.vaniljfamiljen.se

13 Bondegatan

Why I Stabbed You

Bandlearen heter Per Kjell, musiken är ren och fin singer/songwriterpop med härlig ambience. Pers sång tangerar ibland Money-brothers, men musikaliskt är Bondegatan mer försiktig. Det är snirkligt med ett krispigt gitarrsolo mitt i *Why I Stabbed You* och texten är skönt bisarr.

www.myspace.com/perkjell

14 Second Hand Rumours

Give You a Smile

Inte många band erkänner att man influerats av Dire Straits nuförtiden. Kanske måste man komma från Sundsvall för att våga det... Hur som helst låter Second Hand Rumours "gubbiga och coola", framförallt Marcus Brännströms sång är varm och omslingrande och lite lagom raspig. Feelgood, for sure!

www.myspace.com/secondhandrumours

15 Van Almsick

Hon som försvann

Lite proggiga låter dessa fyra malmöter i Van Almsick allt. Skönt skånsk myllamysik med boogieung och klart lysande gitarrspel utgör *Hon som försvann*. Lite knepigt och eget men episkt och hudlöst på samma gång ("Vi har vårt eget liv/det var visst någon som försvann"). Sjukt bra molande avslutning dessutom på denna bittra femininuterslåt.

www.vanalsmick.tk

16 Straight to Nowhere

Needle Blues

Från Hultsfred kommer denna punkrock-kvartett som i känd ölharvartil vråker på med attityd, riffläddje och lätkarrefränger. Straight To Nowhere gör sin grej men har ändå djupa rötter i "vanlig" rock vilket inte gör *Needle Blues* extrem på något sätt. Och ibland räcker energi, vilja och jävlaramma långt.

www.straighttonowhere.se

17 No Hawaii

Al final todos pagamos

Jag känner först Ozzy i sångstilen, men No Hawaii (grymt bandnamn) visar sig snabbt vara mer HC och Mars Volta än så. De experimenterar bland de hårda verktygen i studion samtidigt som de flummar ut i vissa partier av den åtta minuter långa låten. Mycket att ta in, men mycket att gilla.

www.nohawaii.com

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

Pressa eller kopiera? CD eller DVD? Eller duodisc?

Vi har allt för ditt CD projekt.

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

NY WEBB!

www.cmmgroup.se

01.10.2007 FUNERAL FOR A FRIEND

THE UNISEX | THE DORA STEINS

UTVALDA FRÅN
WWW.COKE.COM/MUSIC

TYROL, STOCKHOLM

BILJETTER VIA TICNET 077-170 70 70, WWW.TICNET.SE SAMT HOS TICNET- OCH ATG-OMBUD.

Coke iTunes
takeoff
ONSTAGE. ONLINE.

Tyrol

GROOVE

EMA TELSTAR
A LIVE NATION COMPANY